

ΓΑΙΤΟΥ
Ι Φ Ι Γ Ε Ν Ε Ι Α
ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΙΦΙΓΕΝΙΑ

ΘΟΑΣ βασιλεὺς τῆς Ταυρίδος

ΟΡΕΣΤΗΣ

ΠΥΛΑΔΗΣ

ΑΡΡΑΣ

Ἡ σκηνὴ ἄλσος πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος.

ΓΑΙΤΟΥ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ (μόνη)

Εἰς τὰς σκιάς σας κορυφαὶ ὑψιπετεῖς
τοῦ πυκνοῦ ἄλσους, τοῦ ἀρχαίου κ' ἱεροῦ,
ὥς εἰς τὸ θεῖον τέμενος τὸ σιγηλὸν,
ὑπερχομένη φρικτῶ, ὥς σήμερον
ἂν ὑπηρχόμην κατὰ πρῶτον ὑφ' ὑμᾶς.
Τὸ πνεῦμα μου ἐνταῦθα δὲν ἐθίζεται.
Ἐνταῦθα μ' ἔχει κρυπτομένην πρὸ ἐτῶν
ὑψιστον νεῦμα, καὶ προθύμως πειθαρχῶ.
Ἄλλ' ὥς τὸ πρῶτον, ξένη μένω πάντοτε·
ὁ πόντος μὲ χωρίζει τῶν φιλτάτων μου·
μακρὰς ἡμέρας ἵσταμαι εἰς τὴν ἀκτὴν,
καὶ ἡ ψυχὴ μου τὴν Ἑλλάδα μου ζητεῖ.
Ἄλλ' εἰς τοὺς στεναγμούς μου ἀποκρίνεται
τὸ κύμα τοῦ πελάγους τὸ βαρύγδουπον.

Οὐαὶ τῷ ὅστις τῶν γονέων του μακράν,
 τῶν ἀδελφῶν ζῇ μόνος! Εἰς τὰ χεῖλη του
 συντρίβ' ἡ λύπη τῆς ζωῆς τὴν κύλικα·
 μακράν φοιτῶσι πάντοτ' αἱ φροντίδες του
 πρὸς τοῦ πατρὸς τοὺς οἴκους, ὅπου τ' οὐρανοῦ
 ὁ ἥλιος τὸ πρῶτον τῷ ἠνέωξε
 τὴν ἔκτασιν, καὶ ὅπου ἐν ταῖς παιδιαῖς
 ὁμήλικας συνῆπτον οἱ γλυκεῖς δεσμοί.
 Δὲν ἐγκαλῶ τὸ θεῖον· πλὴν τῶν γυναικῶν
 ἐν πᾶσ' ἡ θέσις εἶν' ἀξιοθρήνητος.
 Κατ' οἶκον, ἐν πολέμῳ ἄρχει ὁ ἀνὴρ,
 καὶ οὔτ' ἐν ξέναις χώραις δὲν ἀμηχανεῖ.
 Αὐτοῦ ἡ κτῆσις καὶ ἡ δάφνη τῶν νικῶν.
 Θάνατος δόξης τῷ παρασκευάζεται.
 Τῆς γυναικὸς δ' ἡ τύχη πόσον ἄπορος!
 εἰς τραχὺν ἄνδρα νὰ ὑπείκη, καὶ αὐτὸ
 ἐστὶ καθήκον καὶ παρηγορία τῆς!
 Οὐαὶ δ' ἂν ἐχθρὰ μοῖρα τὴν ἐξώρισε!
 Χρηστὸς ἀνὴρ, ὁ Θόας, εἰς σεπτὰ δεσμὰ
 ἐνταῦθα μὲ συνέχει ἱερόδουλον.
 Αἰσχυνομένη, ὦ Θεᾶ, ὁμολογῶ
 πῶς ἐν δυσθύμῳ σίωπῃ σ' ὑπηρετῶ
 τὴν σώτειράν μου. Τὴν ζωὴν μου ὤφειλον
 ὥς σὲ ν' αφιερώσω, ἐθελόδουλος.
 Ἦλπισα πάντοτ' ἐπὶ σέ, ὦ Ἄρτεμι,
 κ' ἐλπίζω ἔτι, ἥτις τὴν ἀπόβλητον
 τοῦ ἰσχυροῦ μονάρχου κόρην ἐκλειςας
 εἰς τὴν γλυκεῖαν ἱερὰν ἀγκάλην σου
 Διὸς θυγάτηρ, ἂν τοῦ ἥρωος, παρ' οὗ
 παιδοθυσίαν ᾗτησας εἰς βάσανον,

ἐὰν τοῦ ἰσοθέου Ἀγαμέμνωνος,
 ὅστις τὸ φίλτατόν του σοὶ προσήγαγε,
 τὸ Ἴλιον ἐνδόξως ἐκπορθήσαντος
 συνώδευσας τὸν νόστον εἰς τὴν πόλιν του,
 ἂν τὴν γυναῖκα, τὴν Ἥλέκτραν, τὸν υἱόν,
 τοὺς θησαυροὺς του σὺ τῷ διετήρησας,
 κ' ἐμὲ ἀπόδος πάλιν τοῖς φιλτάτοις μου,
 καὶ ὥς ἐκ τοῦ θανάτου, οὕτω σῶσόν με
 κ' ἐκ τοῦ ἐνταῦθα βίου, ἄλλου τάφου μου.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ, ΑΡΚΑΣ

ΑΡΚΑΣ

Ὁ Βασιλεὺς μὲ πέμπει, χαίρειν λέγων σοι,
 τῇ ἱρείᾳ τῆς Ἀρτέμιδος. Αὐτὴ
 εἶν' ἡ ἡμέρα ὅτε ἡ Ταυρὶς τελεῖ
 εὐχαριστίας νικῶν νέων τῇ Θεᾷ.
 Τοῦ Βασιλέως προδραμὼν καὶ τοῦ στρατοῦ,
 σοὶ ἀναγγέλλω ὅτι φθάνουν πάραυτα.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Νὰ τοὺς ὑποδεχθῶμεν ἔτοιμ' εἵμεθα,
 καὶ ἡ Θεά μας θέλει εὐμενῶς ἰδεῖ
 τὰς εὐπροσδέκτους προσφορὰς τοῦ Θόαντος.

ΑΡΚΑΣ

ὦ! τῆς ἐντίμου ἱερείας, τῆς σεπτῆς
 τὸ βλέμμα, τὸ σὸν βλέμμα, ἐὰν εὑρισκον,

ὦ ἱερὰ παρθένε, φωτεινότερον
εἰς χρηστὸν πᾶσιν οἰωνόν! Πλὴν θλίψεως
κρυπτῆς ἀχλὺς τὴν φρένα συσκιάζει σου,
καὶ πρὸ ἐτῶν ματαίως περιμένομεν
ἐμπιστοσύνης λέξιν ἐκ τοῦ στήθους σου.
Ἄφ' ὅτου σὲ γνωρίζω εἰς τὰς χώρας μας,
τὸ βλέμμα τοῦτο πάντοτε μ' ἐπτόησεν.
Ἐσφηνωμένη διὰ σιδηρῶν δεσμῶν
ἐντὸς τοῦ στήθους ἡ ψυχὴ σου φαίνεται.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Αὐτὸ εἰς ἐξορίστους πρέπ', εἰς ὀρφανούς.

ΑΡΚΑΣ

Ἄλλ' εἴς' ἐνταῦθα ὀρφανὴ κ' ἐξόριστος;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Πατρίς ἢ ξένη νὰ μᾶς γίνη δύναται;

ΑΡΚΑΣ

Εἰς σὲ δὲ, ξένη ἢ πατρίς σου ἔγινε.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Καὶ δι' αὐτὸ αἰμάσσει ἡ καρδιά μου.
Παιδίον ἤμην, πρὶν μοὶ δέσῃ τὴν ψυχὴν
πατρός, μητρός καὶ φίλων ἀδελφῶν δεσμός,
ὅποτε θαλλοὶ νέοι, εὐανθεῖς, ὁμοῦ
ἐκ τῆς ἀρχαίας ρίζης πρὸς τὸν οὐρανὸν
ἀνέκυπτον. Φεῦ! Τότε μὲ κατέλαβε
κατάρρα ξένη, καὶ παντὸς φιλτάτου μου

μ' ἐχώρισε, τὸν φίλον διρρήξασα
 δεσμὸν, δι' ἀμειλίκτου σιδηρᾶς χειρός.
 Ἐσβέθ' ἡ πρώτη τῆς νεότητος χαρὰ,
 ἡ νέα ἐμαράνθη βλάστησις. Σκιά,
 εἰ καὶ σωθεῖσα, ἤμην, καὶ φιλόζωαι
 ἐντός μου πόθοι δὲν ἀνθοῦσι τοῦ λοιποῦ.

ΑΡΚΑΣ

Ἐὰν τοσοῦτο δυστυχῆς κηρύττεσαι,
 νὰ σε κηρύξω δύναμαι ἀγνώμονα.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Εὐγνωμοσύνην τρέφω.

ΑΡΚΑΣ

Πλὴν τὴν καθαρὰν
 οὐχὶ, τὸν φόρον τοῦ εὐεργετήματος,
 οὐχὶ τὸ στίλβον βλέμμα, ἐκ παιδρότητας
 ἀστράπτει καὶ ἐκ φιλίας τοῖς ξενίζουσι.
 Μυστηριώδης τύχη ὅτε σ' ἔφερε
 πρὸ μακροῦ χρόνου εἰς αὐτόν μας τὸν ναόν,
 εἰς σὲ προσῆλθεν ὡς θεόσδοτόν τινα
 ὁ Θόας, προσηνὴς σοι μετὰ σεβασμοῦ,
 καὶ σ' ὑπεδέχθη φιλοφρόνως καὶ εὐμενῶς
 ἡ ἀκτὴ αὕτη, ἡ τοῖς πᾶσιν ἄξενος·
 διότι οὐτις ἐπεδήμησε πρὸ σοῦ
 μὴ κατ' ἀρχαῖον ἔθος τῆς Ἀρτέμιδος
 φοινίξας τὴν ἐσχάραν, θῦμα ἱερόν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Τὸ πνέειν μόνον δὲν ἀποτελεῖ τὸ ζῆν.

Ζωὴν τὴν λέγω ταύτην, ἣν ἀποθρηνῶ
 εἰς ἱερὰ τεμένη, ὡς νυκτοπλανῆς
 σκιά περὶ τὸν τάφον ἑαυτῆς; Ζωὴν
 εὐημεροῦσαν, συνειδυῖαν ἑαυτῆς,
 ἥς αἱ ἡμέραι ἐν κενοῖς παρέρχονται
 ὀνείροις, καὶ τὰς ἄχρους ἐτοιμάζουσιν
 ἡμέρας, ὅσας εἰς τῆς Λήθης τὰς ἀκτὰς
 πανηγυρίζει πενθηφόρος ὁ χορὸς
 τῶν οἰχομένων, ἐπιλήσμων ἑαυτοῦ;
 Ζωὴ ματαία εἶναι τάφος πρόωρος.
 Τῆς γυναικὸς ἡ τύχη αὕτη, κ' ἡ ἐμή.

ΑΡΚΑΣ

Τὴν ὑπαρξίν σου θεωρεῖς ἀνεπαρκῆ.
 Τὴν εὐγενῆ σου ἔπαρσιν σοὶ συγχωρῶ,
 πλὴν καὶ οἰκτείρω. Τῆς ζωῆς σοὶ ἀφαιρεῖ
 τὴν τέρψιν. Οὐδὲν, λέγεις, ἐδὼ ἔπραξας.
 Τοῦ ἀνακτος τὴν φρένα τίς ἐφαίδρυνε;
 Τίς τὸ ἀρχαῖον ἔθος, τὸ εἰς τὸν βωμὸν
 τῆς Θεᾶς πέμπον θύματα αἱματηρὰ
 τοὺς ξένους πάντας. διὰ πρόφρωνος πειθοῦς
 ἔτος μετ' ἔτος βαθμηδὸν ἐκώλυσε,
 τοὺς αἰχμαλώτους τοῦ θανάτου ἔσωσε
 καὶ φίλον νόστον παρεσκεύασεν αὐτοῖς;
 Ἡ δὲ Θεά μας, ἀνοργήτως τῆς σπονδῆς
 τῆς ἀνδροφόνου ὅτι τὴν ἐστέρησας,
 δὲν κλίν' εἰς τὰς εὐχὰς σου οὐς ἐπήκοον;
 Ἡ νίκη τὸν στρατὸν μας δὲν περιπετᾶ,
 δὲν προηγεῖται αὐτοῦ μάλιστα; Καθεὶς
 βελτίονα τὴν τύχην δὲν αἰσθάνεται,

ἐξ οὗ ὁ μετ' ἀνδρείας καὶ φρονήσεως
 ἡμᾶς ποιμαίνων ἡγεμῶν, πλησίον σου
 τοῦ ἡδυτέρου βίου πεῖραν ἔλαβε,
 κρὶ τὸ καθήκον τῆς τυφλῆς ὑπακοῆς
 μᾶς εὐκολύνει; Πῶς; αὐτὴν ανώνητον
 καλεῖς, ἐξ ἧς σταλάζει γλυκὺ βάλσαμον
 ἐπὶ τὰ πλήθη; Οἱ Θεοὶ σ' ἐκόμισαν
 εἰς πηγὴν νέας εὐτυχίας τῷ λαῷ,
 καὶ ἐπὶ τῆς ἀξένου φονικῆς ἀκτῆς
 τοῖς ξένοις σωτηρίας, νόστου ἄγγελον.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Τὸ βλέμμα διαφεύγουν τὰ ἐλάχιστα
 πρὸ τῶν μεγίστων ὅσα ὑπολείπονται.

ΑΡΚΑΣ

Τὸν μὴ τιμῶντα ὅ,τι πράττει ἐπαινεῖς;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ὁ δὲ ἅ πράττει ἐπαιρόμενος, ψεκτὸς,

ΑΡΚΑΣ

Καὶ ὁ ἀξίας ἀληθοῦς ὑπερφρονῶν,
 ὥς ὁ ἐξαίρων φιλαρέσκως τὴν ψευδῆ.
 ὦ! πιστευσόν μοι· λόγον πρόφρονος ἀνδρὸς
 καὶ ἀφρωσιωμένου μὴ παράκουσον.
 Σήμερον, ὅταν σοὶ λαλῇ ὁ Βασιλεὺς,
 ὅ,τι προτείνει διευκόλυνον αὐτῷ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ὁ ἀγαθός σου λόγος μὲ ἀνησυχεῖ.
Ἐξέφυγον πολλάκις τὰς προτάσεις του.

ΑΡΚΑΣ

Τί πράττεις, τί σοι τὸ συμφέρον στάθμισον.
Ἐξ οὗ ὁ Ἄναξ ἐστερήθη τοῦ υἱοῦ,
εἰς φίλους του ὀλίγους ἐμπιστεύεται,
καὶ τοῖς ὀλίγοις ὅχι ὅσον ἄλλοτε.
Δυσμενῶς βλέπει πάντα νέον εὐγενῆ,
ὥς κληρονόμον τῆς ἀρχῆς του. Ἐρημον
φοβεῖται γῆρας ἀβοήθητον· πρὸς δὲ
θρασεῖαν στάσιν, πρόωρον τὸν θάνατον.
Δὲν εἶν' ὁ Σκύθης περὶ λόγους ἐντριβῆς,
ὁ βασιλεύς μας μάλιστα. Εἰς προσταγὰς
κ' εἰς πράξεις μόνον εἰθισμένος, ἀγνοεῖ
πῶς πόρρωθεν τὸν λόγον πηδαλιουχῶν,
νὰ τὸν κατάγῃ βαθύμηδὸν εἰς τὸν σκοπόν.
Μὴ ἀντιτάττης ἄρνησιν ἐπίμονον,
μὴ μεμελετημένην παρεννόησιν.
Συνάντησόν τον εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ζητεῖς νὰ ἐπισπεύσω ὅ,τι μ' ἀπειλεῖ;

ΑΡΚΑΣ

Σ' ἐπιζητεῖ, καὶ λέγεις τοῦτο ἀπειλήν;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Τὴν ὑπὲρ πᾶσαν δι' ἐμὲ ἀπαίσιον.

ΑΡΚΑΣ

Ἐμπιστοσύνην δός τῳ ἀντὶ κλίσεως.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἄν φόβου ἀπαλλάξῃ τὴν καρδίαν μου.

ΑΡΚΑΣ

Πρὸς τί τῳ κρύπτεις τίς σου ἡ καταγωγὴ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Τῇ ἱερείᾳ πρέπει τὸ μυστήριον.

ΑΡΚΑΣ

Ἄλλ' οὐδὲν ἔστω μυστικὸν τῳ Βασιλεῖ.

Εἰ καὶ οὐδὲν σοι ἀπαιτῇ, αἰσθάνεται,
αἰσθάνεται βαθέως ἡ μεγάλη του
ψυχὴ, ὅτι τὸν φεύγεις κατὰ δύναμιν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Καὶ δύσχεραίνει κατ' ἐμοῦ; ὀργίζεται;

ΑΡΚΑΣ

Φαίνεται τοῦτο. Σιωπᾷ μὲν περὶ σοῦ,
ἀλλ' ἐκ τυχαίως ῥιπτομένων λόγων του
μαντεύει ἡ ψυχὴ μου πῶς διακαῶς
τὸν σύνδεσμόν του μετὰ σοῦ προθεῖ. ὦ! μὴ,

μὴ τὸν ἀφῆνης μόνον καὶ καθ' ἑαυτὸν,
μὴ ἡ ὀργὴ ἐντός του ὠριμάσασα,
σοὶ φέρῃ φρίκην, μάτην δὲ μετανοῆς
πῶς τὰς πιστάς μου συμβουλὰς δὲν ἤκουσας.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Πῶς; μελετᾷ ὁ Ἄναξ ὅ,τι εὐγενὴς
ἀνὴρ, τῆς φήμης ἑαυτοῦ κηδόμενος
καὶ εἰς τὰς θείας ὑπακούων ἐντολὰς,
οὐδὲ κἄν πρέπει νὰ σκεφθῇ; Ἐκ τοῦ βωμοῦ
σκοπεῖ νὰ μ' εἰσβιάσῃ εἰς τὸ λέχος του;
Τοὺς Θεοὺς πάντας, μάλιστα τὴν Ἄρτεμιν
ἐπικαλοῦμαι, τὴν ἀτρόμητον Θεάν.
Θὰ προστατεύσῃ τὴν ἱέρειαν αὐτῆς,
Θεὰ παρθένος τὴν παρθένον σώζουσα.

ΑΡΚΑΣ

Μὴ φοβηθῆς· δὲν σφύζει εἰς τὰς φλέβας του
νεαρὸν αἷμα, εἰς νεανικεύματα
νὰ τὸν ὠθήσῃ βίαια. Ὡς σκέπτεται,
αὐτοῦ φοβοῦμαι ἄλλο τόλμημα τραχὺ,
εἰς οὗ θὰ ἐπιμείνῃ τὴν ἐκτέλεσιν,
διότι ἔχει ἄκαμπτον τὸ φρόνημα.
Διὸ σὲ ἱκετεύω, εὐγνωμόνει τῷ,
καὶ δός τῷ πίστιν, ἄλλο ἂν δὲν δύνασαι.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Εἰπὲ, εἰπὲ, τί ἄλλο εἶναί σοι γνωστόν;

ΑΡΚΑΣ

Μάθε το παρ' ἐκείνου. Ἴδου, ἔρχεται.
 Σὺ τὸν τιμᾶς. Σοὶ λέγει ἡ καρδία σου
 ἐν πίστει καὶ φιλίας νὰ τὸν ἀπαντᾶς.
 Χρηστοῦ ἀνδρὸς τὴν φρένα τρέπει εὐχερῶς
 καλὸς γυναικὸς λόγος. (ἐξέρχεται)

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ (μόνη)

Τὴν πιστὴν του πῶς
 ν' ἀκολουθήσω συμβουλήν δὲν ἐννοῶ.—
 Ἀλλὰ καθῆκον φίλον λόγους πρόφρονας
 μοὶ ἐπιβάλλει πρὸς τὸν εὐεργέτην μου.
 Νὰ εἰπῶ λόγους εἴθε πρὸς τὸν ἰσχυρὸν
 κεχαρισμένους, ἐν ταύτῳ πλήν ἀληθεῖς.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. ΘΟΑΣ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἡ Θεὰ δῶρή δῶρά σοι βασιλικά,
 νίκη καὶ δόξαν, πλοῦτον, τὰ χρηστὰ τοῖς σοῖς,
 πάσης εὐχῆς σου εὐσεβοῦς ἐκπλήρῳσιν,
 καὶ ὥς ὑπὲρ τῶν ἄλλων πάντων μεριμνᾶς,
 ὑπὲρ τοὺς ἄλλους πάντας νὰ εὐδαιμονῇς.

ΘΟΑΣ

Θὰ μ' εὐηρέστουν τοῦ λαοῦ μου ἔπαινοι.
 Ἄ ἐκτησάμην, ταῦτ' ἀπολαμβάνουσιν

ἀντ' ἐμοῦ ἄλλοι. Εἶν' εὐδαιμονέστατος
 ἢ ἄρχων ἢ δημότης, ὅστις ἀπαντᾷ
 εὐδαιμονίαν ἐν αὐτῷ τῷ οἴκῳ του.
 Σὺ ἐμερίσθης τὴν βαθεῖαν θλίψιν μου
 ὅτε τὸ ξῖφος τῶν ἐχθρῶν τὸν ἔσχατον,
 τὸν ἄριστον υἱόν μου μοὶ ἀφήρπασεν.
 Ὅσῳ ἐντός μου ἔφλεγεν ἐκδίκησις,
 δὲν ἤσθανόμην ἔρημον τὸν οἶκόν μου·
 ἀλλ' ἐπιστρέφων κορεσθεῖς, τὸ κράτος των
 ἐξολοθρεύσας, ἐκδικήσας τὸν υἱόν,
 οὐδὲν εὐρίσκω τὸ κατ' οἶκον τέρπον με·
 ἢ δυσθυμία κ' ἢ βαρεῖα μέριμνα
 βωδὴν πιέζουν ἤδη τὴν ὑπακοήν,
 ἣτις φαιδρὰ τὸ πάλαι μὲ προσέλαμπε.
 Καθεῖς τὸ μέλλον ποῖον ἔσται μεριμνῶν,
 τὸν ἄπαιδά με ὡς ὀφείλων σέβεται.
 Εἰς τοῦτον πάλιν τὸν ναὸν προσέρχομαι
 εἰς ὃν πολλάκις ἦλθον, ἱκετήρια
 τελέσων νίκης, ἢ εὐχαριστήρια.
 Ἀρχαῖον πόθον τρέφω, οὐδ' ἀπρόβλεπτον
 οὐδ' ἄγνωστόν σοι, πρὸς εὐδαιμονίαν μου
 καὶ τοῦ λαοῦ εὐημερίαν, προσφιλῇ
 μνηστὴν νᾶ σ' εἰσαγάγω εἰς τὸν οἶκόν μου.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Πολὺ προσφέρεις ἄναξ, εἰς τὴν ἄγνωστον.
 Ἐνώπιόν σου αἰδουμένη ἵσταται
 ἢ πρόσφυξ, ἣτις προστασίαν ἤτησε
 καὶ ἡσυχίαν μόνον, ἣν τῇ χορηγεῖς.

ΘΟΑΣ

Πῶς τῆς καταγωγῆς σου τὸ ἀπόρρητον
μοὶ κρύπτεις, ὅπως εἰς τὸν ἔσχατον, καλὸν
οὐδεὶς λαὸς τὸ λέγει, οὐδὲ δίκαιον.
Τοὺς ξένους αὖτις ἡ ἀκτὴ ἀποσοβεῖ.
Ὁ νόμος κ' ἡ ἀνάγκη τὸ προστάζουσι.
Παρὰ σοῦ ὅμως, ἦν, ἀπολαμβάνουσιν
παντὸς δικαίου, ἐλευθέραν παρ' ἡμῖν
φιλοξενοῦμεν, ζῶσαν κατὰ θέλησιν,
ἐμπιστοσύνην ἤλπιζον, ἧς ἄξιος
ὁ ξενοδόχος ὁ πιστὸς νομίζεται.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Γονεῖς καὶ οἶκον, ἄναξ, ἂν ἀπέκρυψα,
ἦν ἐκ στενοχωρίας μόνον, οὐδαμῶς
ἐκ δυσπιστίας. Ἴσως ἂν ἐγνώριζες
τίς ἴσταται ἐμπρός σου, τίς ἐπάρατος
ἐστὶν ἦν προστατεύων τρέφεις, ἥθελεν
ἡ φρίκη καταλάβει τὴν μεγάλην σου
καρδίαν· ἀντὶ θέσιν δ' εἰς τὸν θρόνον σου
νὰ μοὶ προσφέρης, μᾶλλον ὑπερόριον
τῆς σῆς ἐπικρατείας θὰ μ' ἀπέπεμπες,
ἐλεεινὴν θὰ μ' εἶχες ἀποβάλει, πρὶν
τοῦ εἰμαρτοῦ μοι νόστου φθάσῃ ὁ καιρὸς,
φθάσῃ τὸ πέρας τῶν δεινῶν πλανήσεων,
ἐφ' ὧν τῆς μοίρας ἡ ψυχρὰ καὶ ἀπηνῆς
χεὶρ κατατρέχει τὴν ἀλίτιν πανταχοῦ.

ΘΟΑΣ

‘Οποί’ ἂν εἶν’ ἡ θεία περὶ σοῦ βουλὴ
καὶ τὸ ἐπικλωσθέν σοι παρὰ τῶν Θεῶν
καὶ τῷ σῷ οἴκῳ, ἐξ οὗ ὧδε κατοικεῖς
τῆς εὐσεβοῦς φιλίας ἀπολαύουσα,
δὲν μᾶς ἐλλείπουν εὐλογίαι ἄνωθεν.
Δὲν θὰ πεισθῶ εὐκόλως ὅτι κεφαλὴν,
σὲ προστατεύων, προστατεύω ἔνοχον.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Οὐχὶ ὁ ξένος, ἡ ξενία σ’ εὐλογεῖ.

ΘΟΑΣ

Δὲν εἶν’ εἰς εὐλογίαν εἴ τι πράττομεν
πρὸς φαύλους. Παῦσον τὴν σιγὴν, τὴν ἄρνησιν.
Δὲν σὲ προτρέπ’ εἰς τοῦτο ἄδικος ἀνὴρ.
Σ’ ἐνεπιστεύθη ἡ Θεὰ εἰς χεῖράς μου.
Ὡς ἦσο εἰς ἐκείνην, οὕτω κ’ εἰς ἐμέ
ιερά ἦσο, κ’ ἔστιν ἔτι νόμος μου
ἡ θέλησίς της. Ἐὰν νόστον προσδοκᾷς,
σὲ ἀπολύω πάσης ἀπαιτήσεως·
ἀλλ’ ἂν σοι ἀπεκλείσθῃ ἡ ὁδὸς αὐτοῦ,
ἐὰν ἡ γενεά σου ἐξηλείφθῃ, ἢ
βαρὺ τι ἄγος ἂν τὴν ἐξωλόθρευσε,
τότ’ εἰς ἐμέ πᾶς νόμος σ’ ἐπεδίκησεν.
Εἰπέ. Ἡξεύρεις· λόγος εἶν’ ὁ λόγος μου.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Σιγῆς ἀρχαίας λύ’ ἡ γλῶσσα τοὺς δεσμοὺς

δυσκόλως, ἵνα χρόνιον ἀπόρρητον
ἀποκαλύψῃ. Ἐξεμυστηρεύθημεν
ἅπαξ αὐτό; Ἀπέπτη ἀνεπισρεπτὶ
τοῦ ἀσφαλοῦς ἀσύλου τῆς καρδίας μας,
ὠφελοῦν, βλάπτον, ὅπως τοῖς Θεοῖς δοκεῖ.
Εἴμ' ἐκ τοῦ γένους τοῦ Ταντάλου, μάθε το.

ΘΟΑΣ

Μέγας ὁ λόγος ὃν ἡρέμως ἐκφωνεῖς.
Γενάρχην λέγεις τὸν ποτὲ ὡς ἔξοχα
κεχαρισμένον τοῖς Θεοῖς πασίγνωστον;
Τὸν Τάνταλον ἐκεῖνον, ὃν συχνότατα
ὁ Ζεὺς ἐκάλει εἰς βουλήν καὶ τράπεζαν,
καὶ οὐ οἱ λόγοι, οἱ βαθεῖαν ἔννοιαν,
εὐρεῖαν πεῖραν μαρτυροῦντες, ὡς χρησμοὶ
ἔφερον τέρψιν εἰς τὴν φρένα τῶν Θεῶν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἐκεῖνον. Μετ' ἀνθρώπων πλὴν νὰ κοινωνοῦν
Θεοὶ δὲν πρέπει, ὥσπερ μεθ' ὁμοίων των.
Τὸ θνητὸν γένος, ἀσθενές, ὡς ἀναβῇ
εἰς τ' ἀσυνήθη ὕψη, σκοτοδινιᾷ.
Οὐδὲ προδότης ἦτον οὐδὲ ἀγενής·
ἀνώτερος ἦν δούλου, ἀλλ' ὡς σύντροφος
τοῦ νεφεληγερέτου, μόνον ἄνθρωπος·
δι' ὃ τὸ ἔγκλημά του ἦν ἀνθρώπινον·
ἀλλ' αὐστηρῶς ἐκρίθη ὑπὸ τῶν Θεῶν.
« Ὑβριστὶς γλῶσσα, ἔψαλλον οἱ ποιηταί,
καὶ ἀπιστία τὸν ἐκρήμνισ' ἐξ αὐτῆς

τῆς τοῦ Διὸς τραπέζης εἰς τὸν Τάρταρον· »
 κ' ἡ γενεά του πᾶσα ἦν θεομισής.

ΘΟΑΣ

Δι' ἰδίον τι πταῖσμα, ἢ τὸ πάτριον;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Τὸ εὐρὺ στῆθος, ἡ τιτάνιος ἀλκή
 ἐκείνου μετεδόθη τοῖς ἐγγόνοις του·
 ἀλλὰ στεφάνην οἱ Θεοὶ σφυρήλατον
 περὶ τὸ μέτωπόν των ἔδεσαν χαλκῇν,
 βουλὴν καὶ μέτρον, φρόνησιν, ὑπομονὴν
 εἰς τὸ θολόν των βλέμμα συσκιάζουσιν.
 Εἰς λύσσαν πᾶς των πόθος ἐξεμαίνεται,
 καὶ δὲν συνεῖχεν ὄριον τὴν λύσσαν των.
 Ὁ Πέλοψ, ἔχων σιδηρᾶν τὴν βούλησιν,
 ὁ τοῦ Ταντάλου φίλος παῖς, προδοτικῶς
 φονεύσας, τὴν καλλίστην ἔλαβε μνηστὴν
 τοῦ Οἰνομάου κόρην Ἰπποδάμειαν.
 Αὕτη δὲ δύω τῷ προσήνεγκεν υἱοὺς,
 Θυέστην καὶ Ἀτρέα. Τούτοις ἀδελφὸς
 πρωτότοκος ὑπῆρχεν ἑτεροθαλλής.
 Αὐτὸν φθονοῦσι καὶ μισοῦσιν ἐκ κοινοῦ,
 κ' εἰς ἀδελφοκτονίαν συνασπίζονται.
 Ὁ δὲ πατήρ των εἰς τὴν Ἰπποδάμειαν
 τὸν φόγον ἀποδίδων, παρ' αὐτῆς ζητεῖ
 ἀγρίως τὸν υἱόν του· ἡ δ' αὐτοκτονεῖ. . .

ΘΟΑΣ

Σιγᾶς; Ἐξακολουθεῖ. Μὴ μετανοεῖς
ὅτι ἐμπιστοσύνην μ' ἔδωκας. Εἰπέ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Εὐδαίμων ὅστις τῶν προγόνων ἀγαθὴν
διατηρεῖ τὴν μνήμην, καὶ τῆς δόξης των,
τῶν πράξεών των χαίρων τὴν ἱστορήσιν
να διεξέλθῃ δικαιοῦται, ὦν αὐτὸς
ἔσχατος κρῖκος τῆς καλῆς ἀλύσεως·
διότι οὐδεὶς οἶκος ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς
παράγει τέρας ἢ γενναῖ ἡμίθεον.
Σειρὰ χρηστῶν ἢ φαύλων φρίκην ἢ χαρὰν
φέρ' εἰς τὸν κόσμον τελευταῖον. Ὁ Ἀτρεὺς
καὶ ὁ Θυέστης ἐβασίλευσαν ὁμοῦ,
θανόντος τοῦ πατρός των. Ἡ ὁμόνοια
πολὺ δὲν ἐτηρήθη. Ἐβεβήλωσε
τοῦ ἀδελφοῦ τὸ λέχος ὁ Θυέστης, ὃν
ἐδίωξεν ἐκεῖνος ἐκδικούμενος.
Ὑπούλως ὁ Θυέστης πρὸς κακούργημα
πρὸ πολλοῦ κλέψας τοῦ Ἀτρέως τὸν υἱόν,
ὡς ἴδιον, θωπεύων, τὸν ἀνέτρεφε.
Λύσσαν ἐκκαύσας ἐν αὐτῷ φιλέκδικον,
τὸν πέμπει εἰς τὴν πόλιν τὴν βασιλικήν,
ὡς θεῖον να φονεύσῃ τὸν πατέρα του.
Ὁ νέος συνελήφθη, καὶ ὁ Βασιλεὺς
τὸν δολοφόνον τιμωρεῖ σκληρῶς, φρονῶν
ὅτι φονεύει τὸν υἱόν τοῦ ἀδελφοῦ.
Ἐξώρας μόνον ἔμαθε τίς ἦν αὐτὸς

ὄν ἐν βασάνοις εἶδ' ἐμπρός του θνήσκοντα·
καὶ ὅπως κατευνάσῃ τὴν ἐκδίκησιν
ἣτις ἐντός του μαίνεται, ἐπιχειρεῖ
φρικτόν· Ἡρέμως, ἀταράχως φαίνεται
τὸ πρᾶγμα φέρων, φαίνεται ἐξιλεωθεὶς·
τὸν ἀδελφὸν δ' ἐλκύσας εἰς τὸ κράτος του
μετὰ υἱῶν του δύω, ἔσφαξεν αὐτούς,
καὶ εἰς τὸ πρῶτον δεῖπνόν του παρέθηκε
τῷ ἀδελφῷ του τὴν ἀπαίσιον βοράν.
Ὡς δ' ὁ Θυέστης τῆς ἰδίας του σαρκὸς
κορεσθεὶς, πόθον ἤρχισ' αἰσθανόμενος,
κ' ἐν δυσθυμίᾳ τοὺς υἱοὺς του νὰ ἰδῇ
ζητεῖ, καὶ ὅτι τὴν φωνὴν, τὸ βῆμά των
ἀκούει εἰς τῆς θύρας τὸν οὐδὸν φρονεῖ,
βρυχώμενος τῷ ῥίπτει εἰς τοὺς πόδας του
τῶν ἐσφαγμένων ὁ Ἀτρεὺς τὰς κεφαλὰς.—

Τὸ πρόσωπόν σου στρέφεις φρίττων, Βασιλεῦ.
Τὸ φαινόν του πρόσωπον ἀπέστρεψεν
ὁ ἥλιος ὁμοίως, καὶ τὸν δίφρον του
τῆς αἰωνίας τροχιᾶς.—Τοιοῦτ' εἰσὶ
τῆς ἱερείας οἱ προπάτορες. Πολλὰς
τῶν ἀνδρῶν τύχας κακοδαίμονας, πολλὰ
παραφροσύνης ἔργα συγκαλύπτ' ἡ νύξ
ὑπὸ βαρείας πτέρυγας, δεικνύουσα
θολὸν καὶ τρόμον φέρον μόνον λυκαυγές.

ΘΟΑΣ

Συγκάλυψόν τα ἐν σιγῇ καὶ σύ. Ἀρκοῦν
τ' ἀκούσματα τοῦ τρόμου. Ἀλλ' ἐκ θαύματος
σὺ τίνος, ἐκ τοιαύτης ἔφυς γενεᾶς;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ὁ Ἀγαμέμνων, τοῦ Ἀτρέως ὁ υἱός,
 ἦν ὁ πατήρ μου· πλὴν — θαρρόντως θὰ εἰπῶ, —
 ἐν αὐτῷ εὖρον ἀπὸ τῶν σπαργάνων μου
 τὸ πρότυπον τελείου ἐν παντὶ ἀνδρός.
 Ἡ Κλυταιμνήστρα μ' ἔτεκε, πρωτόλειον
 τοῦ ἔρωτός του, τὴν δ' Ἠλέκτραν μετ' ἐμέ.
 Ὁ Βασιλεὺς ἡσύχως ἦρχε, κ' ἔλαβεν
 ὁ οἶκος τοῦ Ταντάλου τότε ἄνεσιν,
 ἧς ἐστερεῖτο πρὸ πολλοῦ. Πλὴν ἔλειπεν
 υἱός εἰς εὐτυχίαν τῶν γονέων μου.
 Καὶ τοῦτον ὁμῶς μόλις τὸν ἀπήλαυσαν,
 καὶ ὁ Ὀρέστης, βρέφος πολυφίλητον
 εἰς τὰς ἀγκάλας ἤϋξανε τῶν ἀδελφῶν,
 ὁπότε ἐνσκύπτει ἄλλη νέα συμφορά.
 Ἡ φήμη τοῦ πολέμου ἦλθεν εἰς ὑμᾶς,
 ὅστις τὸ ἄνθος τῶν Ἑλλήνων ἔπεμψεν
 ὑπὸ τὰ τεῖχη τῆς Τρωάδος, ἐκδικῶν
 τῆς παγκαλλίστης γυναικὸς τὴν ἀρπαγὴν.
 Ἐὰν τὴν πόλιν ἐκυρίευσαν, ἐὰν
 ἔλαβον δίκην παρ' αὐτῆς, δὲν ἤκουσα.
 Ἦν ὁ πατήρ μου τῶν Ἑλλήνων ἡγεμών.
 Εἰς τὴν Αὐλίδα δ' ἔμενον προσμένοντες
 μάτην, νὰ πνεύσῃ οὐρίος ὁ ἄνεμος,
 ὅτι τὸν μέγαν ἀρχηγὸν εἶχ' ἐν ὀργῇ
 ἡ Ἄρτεμις, κ' ἠρνεῖτο εἰς τοὺς σπεύδοντας
 τὸν πλοῦν, ζητοῦσα, ὥς ἐχρησιμοδότησεν
 ὁ μάντις Κάλχας, τῶν κορῶν τοῦ Ἄνακτος
 τὴν πρεσβυτέραν. Οὕτως εἴλχυσαν ἐμέ

καὶ τὴν μητέρα ὅπου ὁ στρατός των ἦν,
 κ' εἰς τὸν βωμόν με σύραντες, ἀνέθηκαν
 τὴν κεφαλὴν μου τῇ Θεᾷ. Ἡ δ' Ἀρτεμις,
 καμφθεῖσα ἤδη, ἔπαυσε τὸ αἶμά μου
 ζητοῦσα πλέον, καὶ εἰς νέφος μ' ἔσωσε,
 καλύψασά με. Πρῶτον δὲ ἀνένηψα
 ἐκ τοῦ θανάτου εἰς αὐτὸ τὸ ἱερόν.
 Ἐγὼ ἐκείνη εἶμ' ἡ Ἰφιγένεια,
 ἢ ἐξ Ἀτρέως, ἢ τοῦ Ἀγαμέμνονος
 θυγάτηρ, κτῆμα τῆς Θεᾶς· ἐγὼ αὐτή!

ΘΟΑΣ

Ἐμπιστοσύνην κ' εὖνοιαν δὲν χορηγῶ
 ὑπὲρ τὴν ξένην εἰς τὴν βασιλόπαιδα.
 Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὃ σ' ἐπρότεινα.
 Ἐλθέ· τῶν ἀγαθῶν μου σὸν τὸ ἥμισυ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Πῶς νὰ τολμήσω τοῦτο, Ἄναξ; Ἡ Θεὰ
 ἢ σώσασά με δὲν ὀρίζει ἔκτοτε
 τὴν ζωὴν μόνη ἦν τῇ καθιέρωσα;
 Αὐτὴ ἐξεῦρε δι' ἐμέ τὸ ἄσυλον,
 καὶ μὲ φυλάττει διὰ τὸν πατέρα μου,
 ὃν φαινομένως, πλὴν φρικτῶς ἐπαίδευσεν,
 εἰς χαρὰν ἴσως τοῦ ἐσχάτου γήρωος του,
 κ' ἴσως ἐγγίζει ὁ εὐδαίμων νόστος μου.
 Κ' ἐγὼ, πρὸς τὰς ὁδοὺς τῆς ἀδιάφορος,
 παρὰ τὴν θέλησίν της νὰ δεθῶ ἐδώ!
 Διὰ νὰ μείνω, νεῦμά της ἐζήτησα.

ΘΟΑΣ

Τὸ νεῦμα εἶναι ὅτι μένεις πάντοτε.
Κενὰς προφάσεις μὴ ἐπιτηδεύεσαι.
Μάται' οἱ λόγοι οἱ πολλοὶ πρὸς ἄρνησιν.
Ἀκούει μόνον τὸ οὐχὶ ὁ ἕτερος.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Δὲν εἶναι λόγων ἐπιπλάστων πρόσχημα.
Σ' ἠνέωξα τὸ βάθος τῆς καρδίας μου.
Εἰπέ καὶ μόνος ἂν δὲν πρέπη πρὸς γονεῖς,
πρὸς ἀδελφοὺς νὰ τρέφω πόθον ἔνθερμον.
Εἰς τὸν ἀρχαῖον οἶκον, ὅπου θλιβερώς
κάποτε ἴσως τ' ὄνομά μου ἀντηχεῖ,
ὦ! ἡ χαρὰ πῶς ἦλθον ὡς νεογενῆς
ἂν εἰς στεφάνους ἔπλεκε τοὺς κίονας!
Τὰ πλοῖά σου ὀπίσω ἐὰν μ' ἔφερον,
εἰς ἡμᾶς πάντας τὴν ζωὴν θ' ἀπέδιδες.

ΘΟΑΣ

Ἐπίστρεψον, ὡς θέλει ἡ καρδία σου,
καὶ μὴ ἀκούσης φρόνιμον παραίνεσιν.
Ἔσο γυνὴ καθ' ὅλα· παραδόθητι
εἰς ἀκαθέκτους πόθους, παρασύροντας
ᾧδε κάκεῖσε τὴν ψυχὴν σου. Ἄμα φλόξ
ἐπιθυμίας τὰς ἐξέκαυσε, δεσμός
οὐδεὶς αὐτὰς συνέχει ἱερὸς, μακρὰν
προδότου, ὅστις ἐκ συζύγου ἢ πατρὸς
πιστῆς ἀγκάλης πονηρῶς τοὺς ἀποσπᾷ.
Ἐὰν σβεσθῇ δ' ἐντὸς των ἡ ταχεῖα φλόξ,

πιστῶς εἰς μάτην κ' ἰσχυρῶς τὴν φρένα των
ἢ χρυσῇ γλῶσσα τῆς πειθοῦς ὑποκινεῖ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Τοὺς εὐγενεῖς σου λόγους ἐνθυμήθητι.
Οὕτως ἀμείβεις τὴν ἐμπιστοσύνην μου;
Ν' ἀκούσης ἤσο ἔτοιμος ὅ,τι σ' εἰπῶ.

ΘΟΑΣ

Οὐχὶ δὲ καὶ ν' ἀκούσω τ' ἀπροσδόκητα.
'Αλλ' ἂν καὶ τοῦτο, μήπως δὲν ἐγνώαιζον
πῶς ἐπραγματευόμην μετὰ γυναικός;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Τοῦ ταλαιπώρου μὴ καθάπτου φύλου μας.
Λαμπρὰ δὲν εἶναι ὅπως τὰ ὑμέτερα
τὰ γυναικεῖα ὅπλα, ἀλλ' οὐδ' ἀγενῆ.
Σοῦ ὑπερέχω, πίστευσον, εἰς τοῦτο καὶ,
ὅτ' ὑπὲρ σέ γνωρίζω τί συμφέρει σοι.
Θὰ μᾶς ἐνώση στενὸς σύνδεσμος φρονεῖς
εἰς εὐτυχίαν, ἀγνοῶν καὶ σέ κ' ἐμέ.
Θαῤῥούντως, πλήρης ἀγαθῆς θελήσεως,
νὰ συναινέσω ἐπιμόνως ἀπαιτεῖς.
'Αλλ' εἶμ' εὐγνώμων τοῖς θεοῖς πῶς μ' ἔδωκαν
εὐσταθεῖς φρένας, ἵνα μὴ παραδεχθῶ
δεσμὸν μὴ ὄντα κατ' αὐτῶν τὴν θέλησιν.

ΘΟΑΣ

Θεὸς δὲν λέγει ταῦτα· ἡ καρδία σου.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Δι' αὐτῆς μόνης οἱ Θεοὶ μᾶς ὁμιλοῦν.

ΘΟΑΣ

Νὰ τοὺς ἀκούω δικαιοῦμαι πλὴν κ' ἐγώ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἡ λαίλαψ πνίγει τὴν γλυκεῖάν των φωνήν.

ΘΟΑΣ

Καὶ τὴν ἀκούει μόνον ἡ ἰέρεια;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ὁ ἀναξ ἄς προσέξῃ μᾶλλον εἰς αὐτήν.

ΘΟΑΣ

Τὸ ἱερόν σου ἔργον, καὶ ἡ πάτριος
κληρονομία εἰς τὰ δεῖπνα τοῦ Διὸς,
σὲ φέρουν ἐγγυτέρω τῶν Θεῶν, παρὰ
τὸν ἐξ ἀγρίων γηγενῆ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Μ' ἐζήτησας
ἐμπιστοσύνην, κ' εἶναι αὐτ' ἡ ἀμοιβή;

ΘΟΑΣ

Ἄνθρωπος εἶμαι. Προτιμῶ νὰ παύσωμεν.
Ὁ λόγος μου ἄς μείνῃ. Ἔσο τῆς Θεᾶς
ἰέρεια ὡς ἦσο, καὶ ἡ Ἄρτεμις

ἴλεως ἔστω πῶς ἀδίκως, συνιδὼν
 τὸ πταῖσμα, τῶν θυμάτων τὴν ἐστέρησα.
 Ξένος τὴν χώραν ταύτην σῶος δὲν πατεῖ.
 Θάνατος ἐξ ἀρχαίου τῷ ἐπέκλωσται.
 Μ' ἐδέσμευσας σὺ μόνη διὰ θωπειῶν,
 ἅς ὡς φιλοστοργίαν ἐξελάμβανον,
 ἢ καὶ ὡς κλίσιν ὑποκαίουσαν μνηστῆς.
 Τὰ μαγικὰ δεσμά σου χαίρων ἔφερον,
 καὶ ὠλιγώρουν τοῦ καθήκοντος. Κωφὸν
 μὲ εἶχε καταστήσ' ἡ γοητεία σου.
 Μεμφιμοιροῦντα τὸν λαὸν δὲν ἤκουον.
 Ἐμὸν τὸ πταῖσμα τοῦ προώρου, κράζουσι,
 θανάτου τοῦ υἱοῦ μου. Πλέον διὰ σέ
 τὸ πλῆθος δὲν κωλύω θύματ' ἀπαιτοῦν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἄλλ' οὐδ' ἀπήτουν τοῦτο δι' ἐμέ ποτέ.
 Παρεξηγεῖ τὴν φύσιν τῶν Θεῶν, αὐτοὺς
 καλῶν τις αἰμοδόρους· τὴν ἰδίαν του
 θηριωδίαν τοῖς προσάπτει. Μ' ἔσωσεν
 ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ θύτου ἡ Θεὰ κ' ἐμέ,
 καὶ ὑπηρέτιν, οὐχὶ θῦμα μ' ἤθελε.

ΘΟΑΣ

Οὐδόλως μᾶς ἀνήκει ἔθος ἱερὸν
 νὰ ἐξηγῶμεν καὶ νὰ μεταβάλλωμεν
 ὅπως ἡμῖν ὁ κοῦφος ὑποβάλλει νοῦς.
 Τὸ σὸν καθήκον τέλει· τὸ ἐμὸν τελῶ.
 Παρὰ τὴν ὄχθην δύω ξένους εὔρομεν
 ἐντὸς σπηλαίου, εὔρημα δυσοίωνον

τῇ χώρᾳ ταύτῃ, καὶ τοὺς συνελάβομεν.
 Αὐτοὺς ἅς λάβῃ ἡ Θεὰ, τὴν παλαιὰν,
 διακοπεῖσαν, νόμιμον θυσίαν της.
 Θὰ σοὶ τοὺς πέμψω. Τέλεσον τὰ ἐπὶ σοί.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ (μόνη)

Ἔχεις νεφέλας, Θεὰ λαοσώτειρα!
 Τὸν ἐν κινδύνοις ἄθῳον καλύπτουσα,
 φέρεις αὐτὸν ἐπ' ἀνέμου πτερύγων
 ἐκ τῆς δυσλύτου ἀγκάλης τῆς μοίρας,
 ὑπὲρ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, ὡς δόξῃ σοι.
 Πάνσοφος εἶσαι καὶ βλέπεις τὰ μέλλοντα.
 Τὸ παρελθὸν διὰ σέ δὲν παρῆλθε.
 Ἐπὶ τῶν σῶν ἀναπαύεις τὸ βλέμμα σου,
 ὅπως τὸ φῶς σου, ζωὴ τῶν νυκτῶν,
 ἐπὶ τῆς γῆς καταβὰν ἀναπαύεται.
 Τήρει ἀσπίλους τὰς χεῖράς μου αἵματος.
 Εἶναι ὁ φόνος ἀρὰ ψυχολέτειρα.
 Τοῦ φονευθέντος τὸ ἄγριον φάντασμα
 εἰς τὸν φονέα, καὶ εἶναι ἀκούσιος,
 φέρον βασάνων στιγμὰς ἐπιφαίνεται.
 Τῶν ἀνθρωπίνων γενῶν τὴν ἐξάπλωσιν,
 τῶν ἀγαθῶν, ἀγαπῶσ' οἱ ἀθάνατοι,
 καὶ τοῖς θνητοῖς τὴν ζωὴν παρατείνουνσι,
 τοῦ αἰωνίου αὐτῶν οὐρανοῦ
 τὴν μετ' αὐτῶν ἐπὶ χρόνον ἀπόλαυσιν
 καὶ τὴν χαρμόσυνον δίδοντες θέαν.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΟΡΕΣΤΗΣ. ΠΥΛΑΔΗΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Πατοῦμεν τοῦ θανάτου τὴν ὁδόν. Σιγὴ
 εἰς τὴν ψυχὴν μου εἰς πᾶν βῆμα εἰσχωρεῖ.
 Ὅποτε ἐδεήθην τοῦ Ἀπόλωνος
 τῆς συνοδίας νὰ μὲ σώσῃ τῆς φρικτῆς
 τῶν φιλεκδίκων ταρταρείων ἀδελφῶν,
 ἐφάνη σωτηρίαν καὶ βοήθειαν
 εἰς τῆς ἐν Ταύροις ἀδελφῆς τὸ ἱερὸν
 διὰ θεοπροπίων αἰσιοφανῶν
 ὑποσχεθεῖς μοι. Ἐκπληροῦνται σήμερον,
 καὶ μετὰ τῆς ζωῆς μου παύ' ἡ συμφορά.
 Ὅτε χεὶρ θεία θλίβῃ τὴν καρδίαν μου,
 νεκρῇ τὸ πνεῦμα, πόσον δὲν μ' εἶν' εὐχολον
 τ' ὠραῖον τοῦ ἡλίου φῶς ν' ἀπαρνηθῶ!
 Εἰς τοὺς ἐγγόνους τοῦ Ἀτρέως εὐκλεῆς
 ὁ θάνατος ἐν μάχαις ἂν δὲν ὤρισται,
 ἂν, ὡς οἱ πρόγονοί μου, ὅπως ὁ πατήρ,
 κ' ἐγὼ θὰ πέσω σφάγιον ἐλεεινόν,
 ἔστω, εἰς τὰς βαθμίδας μᾶλλον τοῦ βωμοῦ
 παρὰ ἐν παραβύστῃ ὅπου κρύπτονται

δειλαὶ παγίδες δολοφόνου συγγενοῦς.
 Ἄφῃτέ με ὥς τότε εἰς ἀνάπαυσιν,
 ὦ τῶν ἐμῶν βημάτων τῶν αἰμοस्ताγῶν
 σεῖς ἰχνηλάται κύνες καταχθόνιοι!
 Ἄφῃτέ με· ταχέως ἔρχομαι πρὸς σᾶς.
 Μὴ φῶς ἡμέρας σᾶς ἰδῇ, ὥς οὐδ' ἐμέ.
 Τῆς γῆς ὁ χλωρὸς τάπης εἶν' ἀνάρμοστος
 εἰς δίαιταν εἰδώλων. Ἔρχομ', ἔρχομαι
 νὰ σᾶς ζητήσω κάτω, ὅπου πάντας νύξ
 θολὴ περικαλύπτει, ἀτελεύτητος.
 Σὲ μόνον, ὦ Πυλάδῃ φίλε, κοινωνὲ
 ἀθῶῃ τῆς ποινῆς μου καὶ τοῦ πταίσματος,
 εἰς τὴν πορείαν θλίβομαι τὴν πένθιμον
 κοινωνὸν σ' ἔχων. Ἡ ζωὴ, ὁ θάνατος
 σοῦ μόνου φόβον ἢ ἐλπίδα μ' ἐμποιεῖ.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Ὡς σὺ, Ὀρέστα, ἔτι δὲν εἶμ' ἕτοιμος
 εἰς τῶν σκιῶν ν' ἀπέλθω τὸ βασίλειον.
 Διὰ τῶν πολυπλόκων ἀτραπῶν ζητῶ,
 τῶν εἰς τὴν νύκτα φερουσῶν τὴν μέλαιναν,
 ὁδὸν ὀπίσω τῆς ζωῆς ν' ἀνεύρωμεν.
 Δέν μελετῶ θανάτους, ἀλλ' ἀνερευνῶ
 οἱ θεοὶ μήπως πρὸς φυγὴν σωτήριον
 ὁδοὺς καὶ τρόπους μᾶς παρασκευάζουσι.
 Θάνατον; Οὗτος, τὸν φοβούμεθα ἢ μὴ,
 ἀπαραιτήτως ἔρχεται. Ὅταν ἡ χεὶρ
 τῆς ἱερείας ἐπὶ τοὺς πλοκάμους μας
 ταθῇ, καὶ νὰ τοὺς κείρῃ θέλ' εἰς ἀπαρχὴν,
 ἡ σωτηρία τότε ἔσται σοῦ κ' ἐμοῦ

ὁ μόνος στοχασμός μου. Μὴ τὴν ἄθυμον
διάθεσιν! Ταχύνεις διὰ δισταγμῶν
τὸν κίνδυνον. Ὁ λόγος τοῦ Ἀπόλλωνος
μᾶς ἠγγυήθη τὸν ναὸν τῆς ἀδελφῆς
εἰς νόστον ὅτι ἔσται σοι κ' εἰς ἀρωγήν.
Δὲν διφοροῦνται τῶν Θεῶν τὰ λόγια,
ὅπως ὁ πάσχων ἐκλαμβάνει δυσθυμῶν.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ἡ μήτηρ μέλαν τῆς ζωῆς τὸ κάλυμμα
ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μου, βρέφους, μ' ἔρριψεν.
Ἡῤῥησα οὕτω τοῦ πατρὸς ὁμοίωμα,
καὶ τὸ βωβόν μου βλέμμα ἦν εἰς ἔλεγχον
αὐτῆς καὶ τοῦ ἀνόμου ἐραστοῦ πικρόν.
Τὴν ἀδελφὴν Ἡλέκτραν, ὅτ' ἐκάθητο
εἰς τὴν ἐστίαν τοῦ ἀρχαίου οἴκου μας
κ' εἰς τὴν ἀγκάλην μ' ἔσφιγγε λυπούμενον,
δακρυῖοι οὐσαν συνεχῶς ἠτένιζον.
Πολλὰ μοὶ διηγεῖτο περὶ τοῦ πατρὸς
τοῦ εὐκλεοῦς μας τότε. ὦ! νὰ τὸν ἰδῶ
πῶς ἐπεθύμουν καὶ νὰ εἶμαι μετ' αὐτοῦ
εἰς τὴν Τρωάδα, ἥ ἐπανακάμψαντος!
Ἦλθε δ' ἡμέρα. . . .

ΠΥΛΑΔΗΣ

Ἄφες τὰ περὶ αὐτῆς
νὰ διηγῶνται εἰδῶλα νυκτοπλανῆ.
Ἡμᾶς δ' ἡ μνήμη καλητέρων ἡμερῶν
ἅς ἐνισχύ' εἰς βίον ἥρωοπρεπῆ.
Ἀγαθοὺς ἄνδρας οἱ Θεοὶ χρειάζονται

εἰς τὴν γῆν ταύτην πρὸς ὑπηρεσίαν των.
Σὲ θέλουν· δὲν σ' ἀφῆκαν τὸν πατέρα σου
νὰ συνοδεύσης εἰς τὴν ἀκουσίαν του
κατάβασιν εἰς Ἄδου.

ΟΡΕΣΤΗΣ

ὦ! τὸ κράσπεδον
ἀνίσως τότε τοῦ χιτῶνός του κρατῶν
τὸν ἠκολούθουν!

ΠΥΛΑΔΗΣ

Δι' ἐμὲ ἐφρόντισαν
οἱ σῶσαντές σε. Τί θα ᾔην ὁ βίος μου
ἂν σὺ δὲν ἔζης, σὺ, μεθ' οὗ, καὶ σὺ δι' οὗ
ἐγὼ ἐκ παίδων ζῶ κ' ἐπιθυμῶ νὰ ζῶ!

ΟΡΕΣΤΗΣ

Μὴ μ' ἐνθυμίζης τοὺς εὐδαίμονας καιροὺς
ὅτ' ἐφιλοξενούμην ἐν τῷ οἴκῳ σου·
ὁ δ' εὐγενὴς πατήρ σου, ἔμφρων, φιλικῶς,
τοῦ μαρανθέντος ἀντελήφθη κάλυκος·
ὁπότε σὺ, τὴν φρένα πάντοτε φαιδρὸς,
ὡς χρυσαλλὶς πολύχρους περὶ σκοτεινὸν
ἄνθος ἐπέτας, παίζων μοὶ διέπλαττες
τὴν ζωὴν νέαν, καὶ τὴν εὐθυμίαν σου
εἰς τὴν ψυχὴν μου ἐνεφύσας, ὥστ' ἐγὼ
τὰς συμφοράς μου λησμονῶν, δυνέυσον
τὸν νέον βίον χαρμοσύνως μετὰ σοῦ.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Ἦρχισα ζῶν ἄφ' ὅτου σέ ἠγάπησα.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Εἰπέ, ἦρχισας πάσχων· λέγεις τ' ἀληθῆ.
Τὸ φρικτὸν τοῦτο τῆς ἀγρίας τύχης μου,
ὅτι ἐντός μου, ὡς λεπρὸς ἀπόβλητος,
κρυπτὴν ὀδύνην φέρω, φέρω θάνατον.
Ὅπου τὸν πόδα στρέψω, πᾶσα θάλλουσα
ὕγιῃς ὄψις φθίνει, προσλαμβάνουσα
θανάτου βραδυπόρου πελιδνὴν σκιάν.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Ὅρέστα, ἐγὼ πρῶτος θεν' ἀπέθνησκον,
ἂν ἡ πνοή σου ἐδηλητηρίαζεν.
Μήπως φαιδρὸν δὲν ἔχω πάντοτε θυμόν;
Φαιδρότης κ' ἔρως δύω εἰσὶ πτέρυγες
μεγάλων ἔργων.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ἔργων; Χρόνος ἦν ποτὲ,
καθ' ὃν αὐτὰ τὸν νοῦν μας περιίπταντο,
ὅτε ὁμοῦ θηρία ἐδιώκομεν
εἰς ὄρη καὶ κοιλάδας, καὶ ἠλπίζομεν,
τοῖς πάλαι τὴν ἀνδρίαν ἐξισούμενοι,
διὰ ῥοπάλων καὶ ξιφῶν τὰ τέρατα
καὶ τοὺς ληστὰς κατ' ἔχνος νὰ θηρεύωμεν·
καὶ ὅτε, ἐπ' ἀλλήλων στηριζόμενοι,
ἡσύχως τὸ ἐσπέρας ἐκαθήμεθα

εἰς τῆς θαλάσσης τὴν ἀκτὴν τῆς Ἀχανοῦς,
καὶ πρὸ ποδῶν μας ἔπαιζον τὰ κύματα,
κ' εὐρύς ὁ κόσμος, μέγας μᾶς ἐφαίνετο,
τότε τὸ ξίφος εἵλκομεν ἐγὼ ἢ σὺ,
καὶ μέλλοντ' ἄθλα, ὅσα τ' ἄστρα τῆς νυκτός,
ἔστιλβον τότε ἔμπρός μας ἀναρίθμητα.

ΠΥΛΛΔΗΣ

Ἀπέραντον τὸ ἔργον, οὐ τὴν τέλεσιν
ἐπιδιώκει ὁ θυμός. Τὸ θέλομεν
μέγα, ὅποιον ἡ φωνὴ τῶν ποιητῶν
θα τὸ διασαλπίσῃ ἐξογκοῦσά το
δι' ἀπωτάτων χρόνων, τόπων, γενεῶν.
Αἱ πράξεις τῶν προγόνων μας κατακηλοῦν
ὅτε ὁ φόρμιγξ εἰς σκιάς ἐσπερινὰς
τὰς διηγῆται εἰς τὸν νέον ἔκθαμβον.
Ἡμῶν δ' εἰσὶν αἱ πράξεις, ὅπως καὶ αὐτῶν,
συναρμογὴ ματαία κ' ἐναγώνιος·
Οὕτω κατόπιν σπεύδομεν τοῦ φεύγοντος,
τοῦ δρόμου ἀμελοῦντες ἐφ' οὐ βαίνομεν.
Τὰ ἶχνη τῶν προγόνων, τὰ τεκμήρια
τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς των μόλις βλέπομεν·
ἀλλ' ἡ σκιά των ἐκ τῆς ἀποστάσεως
ισόθεός τις, στέφουσα μᾶς φαίνεται
τὰς ἀκρωρείας δι' ἀκτινωτῶν νεφῶν.
Μικρὸν τιμῶ ἐκείνον ὅστις μεριμνᾷ
πῶς θὰ τὸν ἀνυψώσῃ ἄρα ὁ λαός.
Σὺ δ' εὐγνωμόνει, νεανία, τοῖς Θεοῖς,
ὅτ' ἤδη τόσα διὰ σοῦ διέπραξαν.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Εἰς ὃν τιν' ἂν δωρῶσι τὸ εὐτύχημα
 ἀπὸ οἰκείων ν' ἀποστρέψῃ συμφορὰς,
 τὸ κράτος ν' ἀσφαλίσῃ καὶ τὰ ὅρια,
 νὰ τρέπη, νὰ φονεύῃ παλαιούς ἐχθρούς,
 αὐτὸς εὐγνώμων ἔστω· εἰς αὐτὸν Θεὸς
 παρέσχε τὸ τοῦ βίου ἄκρον ἄωτον.
 Ἐμὲ πλὴν εἰς σφαγέα ὤρισαν, μητρὸς,
 ἣν ἐσεβόμην ἄλλως, φρικτὸν δῆμιον.
 Ἐκδικητὴν κακοῦργον κακουργήματος
 μ' ἀπώλεσαν. Τὸν οἶκον ἀπεσκόπευσαν,
 πίστευσον, τοῦ Ταννάλου· ἐγὼ δ' ἔσχατος,
 ἀθώως οὐδ' ἐντίμως δὲν θ' ἀπαλλαγῶ.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Δὲν ἐκδικοῦσιν οἱ Θεοὶ ἐγκλήματα
 πατρῶα ἐπὶ τέκνων. Ἐκαστος, κακὸς
 ἢ ἀγαθὸς, ὡς πράττει καὶ ἀμείβεται,
 καὶ τῶν γονέων ὁ υἱὸς κληρονομεῖ
 τὴν εὐλογίαν, ὅχι τὴν κατάραν των.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Πλὴν δὲν μᾶς πέμπει εὐλογία των ἐδῶ.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Ἀλλὰ καὶ ἄνωτάτῃ Θεῶν βούλησις.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Λοιπὸν τὸν ὀλεθρόν μας θέλουν οἱ Θεοί.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Τῇ προσταγῇ πειθάρχει καὶ περίμενε.
 Τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἄν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα
 κομίσῃς, καὶ οἰκῶσιν ἐν Δελφοῖς ὁμοῦ
 τιμώμεν' ὑπὸ ἔθνους ὑψηλόφρονος,
 θὰ σ' ἀνταμείψουν διὰ τὴν εὐσέβειαν,
 καὶ τῶν ὑποχθονίων καταδιωκτῶν
 θὰ σ' ἀπαλλάξουν. Ἦδ' εἰς ταῦτα δὲν τολμοῦν
 τὰ ἱερὰ τεμένη νὰ εἰσδύσωσιν.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Οὕτω θὰ ἔχω θάνατον καὶ ἥσυχον.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Ἄλλως νομίζω οὐδ' ἀδέξια φρονῶν,
 ἐσχέτισα τὸ μέλλον πρὸς τὸ παρελθόν.
 Πρὸ πολλοῦ ἴσως ὠριμάζ' εἰς τὰς βουλάς
 τὰς θείας ἢ μεγάλη ἐπιχείρησις.
 Ἡ Ἄρτεμις θὰ θέλῃ τοῦτον τὸν τραχὺν
 νὰ καταλίπῃ τόπον, τὸν βαρβαρικὸν,
 τὰς αἱματώδεις ἀνθρωποθυσίας τοῦ.
 Ὁ ἄθλος οὗτος δι' ἡμᾶς προώρισται,
 ἡμῖν ἐπεκληρώθη, καὶ εὕρισκόμεθα
 ἀπροσδοκῆτως, ἄκοντες, πρὸ τῶν θυρῶν.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Πόσον σοφῶς συμπλέκεις, πόσον δεξιῶς,
 τὸ βούλευμα τὸ θεῖον καὶ τοὺς πόθους σου!

ΠΥΛΑΔΗΣ

Καὶ τί ἐστὶ σοφία ἀνθρωπίνη, πλὴν
τῆς τῶν βουλῶν τῶν θείων ἐξευρέσεως;
Θεὸς εἰς πρᾶξιν ἐξεγείρει δύσκολον
εὐγενῆ ἄνδρα, ὅμως ἀμαρτήσαντα,
ἣν ἡμεῖς πάντες λέγομεν ἀδύνατον.
Νικᾷ δ' ἐκεῖνος κολασθεὶς, κ' εὐαρεστῶν
Θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις, ἐν τιμῇ ἐστὶ.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Νὰ ζήσω καὶ νὰ πράττω ἐὰν πέπρωται,
Θεός τις, τοῦ μετώπου τοῦ βαριαλγοῦς
ᾧς μ' ἀφαιρέσῃ τὴν σκοτοδονίαν,
ἥτις μὲ φέρ' εἰς Ἄδου, ὀλίσθαίνοντα
εἰς τὴν ὁδὸν, ἣν βρέχει αἷμα τῆς μητρὸς,
καὶ τὴν προχεομέεην κρουνηδὸν πηγὴν
ἐκ τῶν πληγῶν τῆς, τὴν καταμιαίνουσαν
τὰς χεῖρας ταύτας, ᾧς στεριεύσῃ εὐμενῶς.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Ἡσυχωτέρως πρόσμενε· μὴ αὖξανε
τὸ κακόν. Πράττεις τὰ τῶν Ἑριννύων σύ.
Νὰ σκεφθῶ ἄφες· μένε ἥρεμος. Κοινῆς
ἐστὶν ἀνάγκη ἐνεργείας. Σὲ καλῶ
τότε, κ' εὐτόλμως, πλὴν φρονίμως ἐν ταύτῳ,
ἐπιτελοῦμεν ὅ,τι δόξῃ εὐλογον.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τὸν Ὀδυσσέ' ἀκούω.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Μή με χλεύαζε.

Τὸν ἥρωά του ἕκαστος ἐκλέγει, ὃν
εἰς τοῦ Ὀλύμπου τὴν ὁδὸν ἀκολοθεῖ.
Νομίζω δ' ὅτι δόλος καὶ περίνοια
δὲν φέρουσιν αἰσχύνην εἰς τὸν εὐτολμον.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τιμῶ τὸν ὅστις εἶν' ἀνδρεῖος, πλὴν κ' εὐθύς.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Διὸ καὶ συμβουλήν σου δὲν σ' ἐζήτησα.
Τὸ πρῶτον βῆμα ἔγινεν· ἤδη πολλὰ
ἐξιχνιάσας παρὰ τῶν φυλάκων μας,
ἔμαθον ὅτι ξέν' ἰσόθεος γυνὴ
ἀνέστειλε τὸν νόμον τὸν αἵματηρόν.
Εὐχῶν θυσίαν καὶ καρδίαν καθαρὰν
εἰς τοὺς Θεοὺς προσφέρει, καὶ θυμίαμα.
Τιμᾶτ' ἐξόχως ἐπὶ ἀγαθότητι.
Ἐξ Ἀμαζόνων, λέγουσι, κατὰγεται,
κ' ἦλθε φυγοῦσα μέγαν τινὰ κίνδυνον.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τὴν φωτεινὴν τῆς δύναμιν ἡμαύρωσεν
ἡ παρουσία τοῦ κακούργου, φαίνεται,
ὃν συγκαλύπτει καὶ σκοτίζει νύξ ἄρᾱς.

Αίμοδιψία εὐσεβῆς εκ τῶν δεσμῶν
 πρὸς ὀλεθρόν μας ἔλυσ' ἔθος παλαιόν.
 Ἀγρία βασιλέως μᾶς φονεύει φρήν.
 Γυνὴ δὲν θὰ μᾶς σώσῃ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ.

ΠΥΛΛΑΔΗΣ

Γυνὴ πῶς εἶναι, εὐτυχία δι' ἡμᾶς!
 Ἄνδρὸς, καὶ τοῦ ἀρίστου, εἰς σκληρότητα
 ἡ φρήν εὐκόλως συνηθίζει. Ὅ,τι πρὶν
 ἀπαίσιον τῷ ἦτο, νόμον θεωρεῖ.
 Τραχὺν τὸν κάμν' ἡ ἔξις καὶ ἀγνώριστον.
 Ἡ γυνὴ ὁμῶς δὲν ἀλλάσσει φρόνημα.
 Ὅ εἶχεν ἔχει. Εἰς καλὸν ὡς εἰς κακὸν
 ἀσφαλεστέρα ἡ γυνή. — Σίγα, ἰδέ·
 ἔρχεται. Μόνους ἄφες μας. Τὰ καθ' ἡμᾶς
 καὶ τ' ὄνομά μας δὲν θὰ μάθῃ παρευθὺς
 ἀπροφυλάκτως. Ὑπαγε. Βλεπόμεθα
 πάλιν, πρὶν ἔλθῃ νὰ λαλήσῃ μετὰ σοῦ.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Εἰπέ μοι, ξένε, πόθεν εἶσαι κ' ἔρχεσαι.
 Μᾶλλον ὡς Ἑλλήνῃ ἢ ὡς Σκύθῃς φαίνεσαι.
 (τῷ ἀφαιρεῖ τὰς ἀλύσεις).

Σοὶ ἀποδίδω τὴν ἐλευθερίαν σου.
 Τὸ δῶρον κινδυνῶδες. Εἴθε ἀφ' ὑμῶν
 τὸ ἀπειλοῦν σὰς ἀποτρέψωσ' οἱ Θεοί!

ΠΥΛΑΔΗΣ

ὦ τῆς γλυκείας τῆς πατρίδος μου φωνῆς!
 Τὰ ὦτα πῶς μοι τέρπει εἰς τὴν ξένην γῆν!
 Τοῦ πατρικοῦ λιμένος ὁ ἐξόριστος
 φαιὰ τὰ ὄρη βλέπω νὰ μοὶ μειδιοῦν.
 Ναὶ, εἶμαι Ἕλλη· ἡ χαρά μου λέγει το.
 Σὲ εἶδον, κ' εἰς τὴν θεάν τὴν ἐξαίσιον
 πόσον σοῦ χρήζω ἐπελήσθην πρὸς στιγμὴν.
 Τὰ χεῖλη ἂν ἀνάγκη δὲν σοὶ κλείῃ, ὦ,
 εἰπὲ ἐκ τίνος οἴκου τῶν Ἑλληνικῶν
 τὸ γένος ἔλκεις, γύναι, τὸ ἰσόθεον.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Μεθ' ἱερείας ὁμιλεῖς, ἦν ἡ Θεὰ
 ἐκλεξαμένη καθιέρωσε· σ' ἀρκεῖ.
 Σὺ δὲ εἰπέ μοι μᾶλλον ποῖος εἶσαι, τίς
 ἐχθρικὴ τύχη σὲ καὶ τοὺς συντρόφους σου
 σᾶς ἔφερεν ἐνταῦθα.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Δύναμ' εὐχερῶς
 νὰ σ' εἰπῶ ποία συμφορὰ ἐπίμονος
 μᾶς συνοδεύει. ὦ! ἐπίσης εὐχερὲς
 ἂν σ' ἦτο, γυνὴ θεία, εὐελπ' εἰς ἡμᾶς,
 παιδρὸν νὰ ρίψῃς βλέμμα! Καταγόμεθα
 ἐκ Κρήτης· τοῦ Ἀδράστου εἶμεθα υἱοί.
 Δεύτερος εἶμαι καὶ καλοῦμαι Κέφαλος,
 ὁ δ' ἄλλος Λαοδάμας, ὁ πρεσβύτερος,
 Ἦν κ' ἕτερος δὲ μέσος μεταξὺ ἡμῶν,

τραχὺς τὸ ἦθος, ἄγριος. Εἰς παιδικὴν
 ἀκόμῃ ἡλικίαν, τῶν παιγνίων μας
 ἐτάραττε τὴν τέρψιν καὶ τὴν σύμπνοιαν.
 Ἐπειθαρχοῦμεν εἰς τὸν λόγον τῆς μητρὸς
 ὅς' ὁ πατὴρ εἰς Τροίαν ἐξεστράτευεν·
 ὥς δ' ἐπανῆλθε, φέρων λάφυρα πολλὰ,
 καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεβίωσεν, εὐθύς
 ἐξήφθη ἔρις ἀδελφοῦ πρὸς ἀδελφὸν
 ὑπὲρ τοῦ θρόνου καὶ τοῦ κλήρου τοῦ λοιποῦ.
 Ὑπὲρ τοῦ πρωτοτόκου ἔκλινον. Αὐτὸς
 τὸν ἀδελφὸν φονεύει, καὶ ἡ Ἑριννὺς
 διώκουσά τον, ἐκδικεῖ τὴν πράξιν του.
 Ἄλλ' ὁ Ἀπόλλων τῶν Δελφῶν μᾶς ἔπεμψεν,
 ἐλπίδας δίδων, εἰς αὐτὴν τὴν ἔρημον,
 καὶ εἰς τῆς ἀδελφῆς του εἶπε τὸν ναὸν
 τὴν ἄρωγόν του χεῖρα νὰ προσμείνωμεν.
 Πλὴν αἰχμαλωτισθέντες, σοὶ ἐπέμφθημεν
 διὰ θυσίαν. Ἴδου, ἤκουσας τὸ πᾶν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἠλώθ' ἡ Τροία; Ἄνερ φίλτατε, εἰπέ.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Ἠλώθη. Ἀλλὰ δός μας σωτηρίαν, δός.
 Ἦν ὑπεσχέθη ὁ Θεὸς βοήθειαν
 τάχυνον. Ἔσο ἴλεως τῷ ἀδελφῷ.
 Εἰπέτω λέξιν εὐμενῇ, παρήγορον.
 Ἄλλ' αὐτοῦ φείδου ὅταν μετ' αὐτοῦ λαλῇς,
 σὲ ἱκετεύω. Συγκινεῖ τὴν φρένα του
 σείουσα λύπη καὶ χαρὰ κ' ἐνθύμησις·

παραφροσύνη πυρετώδης κατακτᾷ
τὴν καθαρὰν του, τὴν ωραίαν του ψυχὴν,
ἣν εἰς τὰς Ἑριννύας δίδει ἔρμαιον.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Σὲ ἱκετεύω, πρὸς στιγμὴν λησμόνησον
τὴν θλίψιν, καὶ εἰπέ μοι ὅ,τι σ' ἐρωτῶ.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Ἡ πόλις, ἀντιστᾷσα εἰς τοὺς Ἑλληνας
δεκαετίαν ὅλην, τέλος ἔπεσεν,
ἀπετεφρώθη, ἵνα μήποτ' ἐγερθῇ.
Πλὴν τάφοι τῶν ἀρίστων ἡγεμόνων μας
ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς βαρβαρικῆς
μνημεῖα μένουν. Κεῖτ' ἐκεῖ ὁ Ἀχιλλεὺς
μετὰ τοῦ φίλου τοῦ καλοῦ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἐδάκατε
καὶ σεῖς τὴν κόνιν, ἄνδρες θεοεῖκελοι!

ΠΥΛΑΔΗΣ

Ὁ Παλαμήδης καὶ ὁ Τελαμόνιος
δὲν θὰ ἰδῶσι τῆς πατρώας γῆς τὸ φῶς.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ (καθ' ἑαυτὴν)

Οὐδὲν περὶ πατρός μου λέγει· μεταξὺ
τῶν φονευθέντων δὲν τὸν ὀνομάζει. Ζῆ!
Θὰ τὸν ἰδῶμεν! Ἐλπίζε, καρδιά μου!

ΠΥΛΑΔΗΣ

Εὐδαίμονες ἐκεῖνοι ὅς' ὑπέστησαν
τὸν θάνατον τῆς μάχης τὸν γλυκύπικρον.
Ἄντ' ἰθιὰμβου, εἰς τοὺς ἐπιστρέψαντας
θεὸς παρωργισμένος παρεσκεύασε
πανικοὺς φόβους, θάνατον ἐπώδυνον.
Ἐδὼ δὲν φθάνει τῶν ἀνθρώπων ἡ φωνή;
Ἡ φήμ' εἰς τὴν γῆν πᾶσαν διεσάλπισε
περὶ ἀγρίων, ἀνηκούστων πράξεων.
Ἀπόρρητον σοὶ εἶναι τίνες συμφοραὶ
πληροῦσι γόνων τὰς στοᾶς τῶν Μυκηνῶν;
Ἡ Κλυταιμνήστρα, βοηθὸν τὸν Αἰγισθον
λαβοῦσα, ἦν ἡμέραν ἐπανεκάμψεν
ὁ σύζυγός της, τὸν ἐδολοφόνησε.—
Ναὶ, σέβεσαι τὸν οἶκον τὸν βασιλικόν,
τὸ βλέπω. Μάτην θλίβεις εἰς τὸ στήθος σου
τὸν λόγον τὸν φρικώδη, τὸν ἀπρόοπτον.
Εἶσαι θυγάτηρ φίλου, ἢ ἐκ γείτονος
πόλεως ἴσως; Μὴ τὸ κρύπτῃς ἀπ' ἐμοῦ.
Συγγνώμην ἂν σοι ταῦτα πρῶτος ἤγγειλα.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Εἰπέ, πῶς ἐτελέσθη τὸ φρικτὸν, εἰπέ.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Καθ' ἣν ἡμέραν ἔφθασεν ὁ βασιλεὺς,
κ' ἐκ τοῦ λουτροῦ ἐξῆλθεν, ἄνεσιν λαβὼν,
ἡ σύζυγός του, νὰ τῷ δώσῃ μέλλουσα
στεγνὸν χιτῶνα, κακοβούλως ἔρριψεν

εἰς κεφαλὴν καὶ ὤμους αὐτοῦ ὕφασμα
 συμπεριπεπλεγμένον καὶ πολύπτυχον·
 ἐν ᾧ δ' ἐκεῖνος, ὥς εἰς δίκτυον ληφθεὶς,
 ν' ἀπαλλαγῇ ἐζήτει, τὸν ἐκτύπησεν
 ὁ δολοφόνος Αἰγισθος, κ' ἐξέπνευσε
 κεκαλυμμένος ὁ γενναῖος ἡγεμών.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Καὶ τίς τοῦ συνωμότου ἦν ἡ ἀμοιβή;

ΠΥΛΑΔΗΣ

Κράτος καὶ λέχος· τοῦτο ἤδη κτῆμά του.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Εἰς κακουργίαν πόθος ὥτρυνεν αἰσχρός;

ΠΥΛΑΔΗΣ

Πρὸς δὲ, ἀρχαῖον αἶσθημα φιλέκδικον.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ὁ Βασιλεὺς τί πράξας τὴν παρώργισε;

ΠΥΛΑΔΗΣ

Βαρεῖαν πράξιν ὥς πρὸς αἶσθημα μητρὸς,
 ἂν φόνος δικαιοῦται, δικαιοῦσάν τον.
 Δολίως εἰς Δαυλίδα εἴλκυσεν αὐτήν,
 ὅτε βιαίως ἄνεμοι θεόπεμπτοι
 τὸν στόλον τῶν Ἑλλήνων παρεκώλυον,
 κ' αἵματηρὰν θυσίαν εἰς τὴν Ἄρτεμιν
 τὴν πρώτην αὐτοῦ κόρην Ἰφιγένειαν,

πρὸς σωτηρίαν τῶν Ἑλλήνων ἔφερεν.
Εἰς ὀργὴν τοῦτο, λέγουν, τὴν ἐξέκαυσεν,
ὥστε δεχθεῖσα ἐραστὴν τὸν Αἰγισθον,
τὸν ἔνδοξόν της ἄνδρα πρὸς ἐκδίκησιν
εἰς δίκτυον ὀλέθρου περιέπλεξεν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ (συγκαλυπτομένη)

Ἄρκοῦσι ταῦτα. Πάλιν θέλεις μὲ ἰδεῖ. (ἐξέρχεται).

ΠΥΛΑΔΗΣ (μόνος)

Αἱ συμφοραὶ τοῦ οἴκου τοῦ βασιλικοῦ
τὴν στγκινοῦσι, βλέπω. Ἦτις καὶ ἂν ἦ,
τὸν Βασιλέα πιθανῶς ἐγνώρισε,
κ' ἐκ γενεᾶς μεγάλῃς, εὐτυχῶς ἡμῖν,
ἐνταῦθα ἐπωλήθη. Ἔσο ἤρεμος,
καρδία. Μετὰ θάρρους καὶ φρονήσεως
πρὸς τῆς ἐλπίδος πλέε τὸν ἄστερισμόν.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

ὦ δύσμοιρε, σοὶ λύω τὰς ἀλύσεις σου
 εἰς δεῖγμα τύχης ἀπαισίως θλιβεράς.
 Εἰς τὸν ναόν μας εἶν' ἡ ἐλευθέρωσις
 ὅ,τι τὸ λάμπον ἔσχατον βλέμμα ζωῆς
 εἰς τὸν βαρυνοσοῦντα, ὁ προάγγελος
 θανάτου. Ἔτι νὰ πεισθῶ δὲν δύναμαι,
 δὲν θέλω, ὅτι θετικῶς ἀπώλεσθε.
 Ἐφ' ὑμᾶς χεῖρα πῶς θὰ φέρω φονικὴν ;
 Ἐν ὅσω ἱερεύω τῆς Ἀρτέμιδος,
 οὐδεὶς θὰ σᾶς ἐγγίση ὅστις δήποτε.
 Ἄλλ' ἂν τῆς ἐντολῆς τοῦ τὴν ἐκτέλεσιν
 εἰς τὸν παρωργισμένον ἄνακτ' ἄρνηθῶ,
 διάδοχόν μου νὰ ἐκλέξῃ δύναται
 τῶν ὁπαδῶν μου μίαν, καὶ ὑπὲρ ὑμῶν
 οὐδὲν θὰ ἔχω τότε ἢ κενὰς εὐχάς.
 ὦ πατριώτα φίλε, ἂν ὁ ἔσχατος
 τῶν δούλων τῆς ἐστίας τῶν πατρώων μας
 Θεῶν, μᾶς εἶν' ἐν ξένῃ προσφιλέστατος,
 μετ' εὐλογίας καὶ χαρᾶς νὰ μὴ δεχθῶ

ὕμᾱς, τοὺς τῶν ἡρώων εἰκονίζοντας
τὰς ἀρετὰς ἐμπρὸς μου, οὓς ἐκ γενετῆς
νὰ σέβωμ' ἐδιδάχθην, καὶ θωπεύοντας
διὰ χρυσῶν ἐλπίδων τὴν καρδίαν μου;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ὅνομα γένος ἐκ προνοίας σιωπᾶς;
ἢ τίς ἐστὶ νὰ μάθω ἐπιτρέπεται
ἢ ὡς θεὰ ἐνταῦθα ἀπαντῶσά με;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Θὰ μὲ γνωρίσης. Σὺ δὲ, ὅ,τι ἤκουσα
παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου ἀτελῶς, εἶπὲ,
τὸ τέλος τῶν ἐλθόντων ἐκ τῆς Τρωϊκῆς,
οὓς ἐπὶ τῆς φλιᾶς των ὑπεδέξατο
βωβὸς προσμένων ὄλεθρος ἀπρόοπτος.
Μικρὰ εἰς ταύτην ἐχομίσθην τὴν ἀκτὴν·
ἀλλ' ἐνθυμοῦμαι τὸ θαυμάζον καὶ δειλὸν
βλέμμα μου, ὅτε ἔβλεπον τοὺς ἥρωας
εἰς τὴν μεγάλην ἐκστρατείαν σπεύδοντας,
ὡς ἐὰν εἶχεν ἀνοιγῇ ὁ Ὀλυμπος,
καὶ τοῦ ἀρχαίου κόσμου τὰς λαμπρὰς μορφὰς
πρὸς τρόμον τοῦ Ἰλίου ἂν ἐξέπεμπεν.
Ὁ Ἀγαμέμνων ἦν ὁ θαυμαστότατος.
Εἶπὲ, ἐπανελθόντα τὸν ἐφόνευσαν
αἱ ἴδιαι γυναῖκες καὶ ὁ Αἰγισθος;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ὡς λέγεις.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Οἶμοι, τῶν δυσμοίρων Μυκηνῶν!
 Τῶν τέκνων τοῦ Ταντάλου οὕτως ἄγριαι
 κατέσπειραν αἱ χεῖρες ἐπ' ἄρᾱς ἄράν.
 Ὡς ζυζανίων κορυφαὶ σειόμεναι
 βλαβερὸν σπέρμα πέριξ των σκεδάζουσι
 χιλιαπλοῦν, κ' ἐκεῖνα διὰ γενεῶν
 συγγενοκτόνους οὕτω τίκτουσι φονεῖς,
 τὰς ἔχθρας δι' αἰώνων τρέφοντας! Σὺ δὲ
 εἶπέ μοι ὅσα φρίκης σκότος ἔκρυψεν
 ἐξ ὧν ὁ ἀδελφός σου διηγῆθή μοι.
 Πῶς τῆς μεγάλης διεσώθη γενεᾶς
 ὁ τελευταῖος γόνος, ὁ καλὸς υἱός,
 ὅστις ὠρίσθη τοῦ πατρὸς ἐκδικητής;
 Πῶς ὁ Ὀρέστης; Ἡ ἐπίσης ὄλεθρος
 εἰς τὰς τοῦ Ἄιδου ἄρκεις τὸν ἐνέπλεξεν;
 Ἐσώθη; Ζῇ ἐκεῖνος; Ἡ Ἡλέκτρα ζῇ;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ζῶσιν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

ὦ! δάνεισόν μοι, ἥλιε χρυσέ,
 τὰς λαμπροτέρας τῶν ἀκτίνων σου, αὐτὰς
 εἰς τοῦ Διὸς τὸν θρόνον χαριστήρια
 νὰ καταθέσω, ἢ πτωχὴ καὶ ἄφωνος.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Μετὰ τοῦ οἴκου τούτου ἂν ξενία σε,

στενώτεροί σε ἂν συνδέωσι δεσμοί,
ὥς μοι προδίδει ἡ ὠραία σου χαρὰ,
χαλίνωσον ἀκόμη τὴν καρδίαν σου,
διότι δεινὴ εἶναι εἰς τὸν χαίρόντα
ἢ εἰς τὴν λύπην νέα καταβύθις.
Ὁ Ἀγαμέμνων μόνον πῶς ἀπέθανεν
ἡξεύρεις, βλέπω.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Μήπως τοῦτο δὲν ἀρκεῖ;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Γνωρίζεις μόνον τοῦ φρικτοῦ τὸ ἥμισυ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Τὶ ἄλλο; Ὁ Ὀρέστης κ' ἡ Ἥλέκτρα ζοῦν.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Καὶ περὶ Κλυταιμνήστρας δὲν φοβεῖσαι τί;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Αὐτὴν δὲν σώζει οὐδὲ φόβος οὐδ' ἐλπίς.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τῆς χώρας τῶν ἐλπίδων ἀπεδήμησεν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἐν μετανοίᾳ ἔχυσε τὸ αἷμά της;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τὸ ἰδίόν της αἷμα τὴν ἐφόνευσε.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Σαφῶς ὁμίλει, μὴ ματαίως σκέπτομαι.
Ἀμφιβολίαι, στίφος μελανόπτερον,
τὴν ἔντρομόν μου κεφαλὴν περιπετοῦν.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ἄγγελον οὕτω πέμπουσ' οἱ Θεοὶ ἐμὲ
πραξέως, ἥτις εἰς τοῦ Ἄιδου τ' ἄφωνα,
τὰ βωβὰ σκότῃ ἐπεθύμουν νὰ ταφῇ!
Μὲ ἀναγκάζουν τὰ ὠραῖα χεῖλῃ σου
ἄκοντα· ὅμως παρ' ἐμοῦ καὶ λυπηρὰ
καὶ ν' ἀπαιτήσουν καὶ νὰ λάβουν δύνανται.
Ὅτ' ἐφονεύθη ὁ πατήρ, ἀπέκρυψε
τὸν ἀδελφόν της ἡ Ἥλέκτρα σώζουσα.
Τοῦ Βασιλέως κηδεστῆς, ὁ Στρόφιος,
ἀναλαβὼν τον πρόφρων, τὸν ἀνέτρεφε
μετὰ Πυλάδου τοῦ υἱοῦ, καὶ φιλικὸς
δεσμὸς τοὺς δύο νεανίας ἤνωσεν.
Ὡς δ' ἠῦξανον ἐκεῖνοι, πόθος ἠῦξανε
διακαῆς ἐντός των ἐκδικήσεως
ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως. Ἄγνωστοί ποτε
καὶ μετενδεδυμένοι ἐμφανίζονται
εἰς τὰς Μυκήνας, δῆθεν ν' ἀναγγείλωσι
τὸν τοῦ Ὀρέστου θάνατον, καὶ φέρωσι
τὴν τέφραν του. Ἐδέχθη εὐμενῶς αὐτοὺς
ἡ Κλυταιμνήστρα. Ἦλθον εἰς τὸν οἶκόν της,

κ' ἐγνώσθ' εἰς τὴν Ἥλέκτραν ὁ Ὀρέστης, ὃν
 ὥτρυν' ἐκείνη πάλιν εἰς ἐκδίκησιν,
 διότι εἶχε σβύσει τὴν ὁρμὴν αὐτοῦ
 ἢ παρουσία τῆς μητρὸς ἢ ἱερά.
 Κρύφα τὸν φέρει εἰς τὸν τόπον τῆς σφαγῆς,
 ὅστις, πλυθεὶς πολλάκις, πλὴν διατηρεῖ
 ὠχρὰν κηλίδα αἵματος, προφητικὴν.
 Διὰ φλογώδους γλώσσης τῷ ἐξιστορεῖ
 τοῦ ἀπαισίου ἔργου τὰ καθέκαστα,
 τὸν δουλικὸν τῆς βίον τὸν ἐπώδυνον,
 τῶν εὐτυχῶν φονέων τὴν θρασύτητα,
 καὶ τί αὐτὴν ἠπεῖλει καὶ τὸν ἀδελφὸν
 παρὰ τῆς ἤδη μητρυιᾶς, οὐχὶ μητρός.
 Τὴν μάχαιραν τῷ θέτει εἰς τὴν χεῖρά του·
 τὴν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ταντάλου μόνιμον,
 κ' ἢ Κλυταιμνήστρα πίπτει θῦμα τοῦ υἱοῦ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Θεοὶ, οἱ ζῶντες ἐν ἡμέρᾳ καθαρᾷ
 εἰς νέφη νέα πάντοτε μακάριοι,
 πρὸς τοῦτο συχνὰ ἔτη μ' ἐμακρύνετε
 τῶν ἀνθρωπίνων, μ' ἔχετε πλησίον σας,
 τὴν παιδικὴν φροντίδα μ' ἀνεθέσατε
 τὸ πῦρ νὰ τρέφω τοῦ βωμοῦ, καὶ τὴν ψυχὴν
 ὥς εἶν' ἡ φλόξ του, εὐλαβῇ καὶ φωτεινὴν
 πρὸς τὰς μονάς σας τὰς ἀγίας αἵρετε,
 ἵνα τὴν τύχην τὴν φρικτὴν τοῦ οἴκου μου
 ἐξαίφνης μάθω κ' αἰσθανθῶ βαθύτερον;
 Περὶ τοῦ παναθλίου λάλησον, εἰπέ
 περὶ Ὀρέστου.

ΟΡΕΣΤΗΣ

ὦ! ἀνίσως δυνατόν
 νὰ εἰπῶ μ' ἦτον περὶ τοῦ θανάτου του!
 Ἐκ τοῦ χυθέντος αἵματος ἀνέθορε
 τὸ πνεῦμα τῆς μητρός του!
 Πρὸς τὰς ἀρχαίας κόρας κράζει τῆς νυκτός·
 « Μὴ ἐκφύγῃ ὁ φαῦλος ὑμᾶς μητροκτόνος!
 Κατὰ πόδας διώκετε! Κτῆμά σας εἶναι! »
 Ἀκούουσι· τὸ βλέμμα, ὡς τοῦ ἀετοῦ
 αἰμοδιψές καὶ κοῖλον περιάγουσαι,
 κινουῦνται εἰς τὰ σκότῃ τῶν σπηλαίων των,
 καὶ βραδυπόροι δύο σύντροφοι αὐτῶν
 ἐξ ἀφωτίστων γωνιῶν προέρπουσι,
 δειλὴ ἀμφιβολία καὶ μετάνοια.
 Εἰν' ἡ πνοή των Ἀχερόντιος ἀτμῖς,
 εἰς ἧς τὰς νεφελώδεις δίνας ἡ εἰκὼν
 σαφὴς τοῦ πεπραγμένου ἀναστρέφεται,
 δονοῦσα τοῦ ἐνόχου τὸν ἐγκέφαλον.
 Ἐκεῖναι δ' αἱ ἐξόλεις τῆς ωραίας γῆς
 τὸ ἔδαφος πατοῦσι τὸ θεόσπαρτον,
 ἐξ οὗ ἀρχαία τὰς ἐξώρισεν ἀρά.
 Διώκει τὸν φυγάδα ὁ ταχύς των ποῦς,
 καὶ μόλις διαλείψας, πάλιν ἄρχεται.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

ὦ τάλα, εἶσαι ὁμοιοπαθὴς καὶ σὺ,
 καὶ ὅσα πάσχει ὁ φυγὰς αἰσθάνεσαι.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τί ἐννοεῖς; Πῶς λέγεις ὁμοιοπαθής;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Δι' ἀδελφοκτονίαν. Τοῦτο παρ' αὐτοῦ
τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ σου ἔμαθον.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ψυχὴ μεγάλη, ὄχι, δὲν ἀνέχομαι
νὰ σ' ἀπατῶσι λόγοι ψευδεπίπλαστοι.
Ξένος πρὸς ξένον, δόλων μύστης, πονηρῶς
ἄς ἐξυφαίνῃ τὰ ψευδολογήματα
εἰς ἔντεχνον παγίδα. Μεταξὺ δ' ἡμῶν,
ἀλήθεια!

Εἶμ' ὁ Ὀρέστης! Ἡ κακοῦργος κεφαλὴ
κλίν' εἰς τὸν τάφον καὶ ζητεῖ τὸν θάνατον.

Ὅποιός τις ἂν ἔλθῃ, καλῶς ἔρχεται.

Σοὶ σωτηρίαν, ἥτις δῆποτε ἂν ᾔῃς,
σοὶ καὶ τῷ φίλῳ εὖχομαι, οὐχὶ ἐμοί.

Φαίνεσ' ἐνταῦθα ὅτι μένεις ἄκουσα.

Φυγῆς ζητῆτε τρόπον, ἄφετε δ' ἐμέ.

Ἐγὼ ἀπὸ τοῦ βράχου ἄπνους ἄς ριφθῶ,

τὸ αἷμά μου ἄς ρεύσῃ, ὡς τὰ κύματά,
κατάραν φέρον εἰς τὴν βάρβαρον ἀκτὴν.

Εἰς τὴν καλὴν Ἑλλάδα σεῖς ἀπέλθετε

ἀνανεοῦντες φιλικὴν ἐκεῖ ζωὴν.

(μακρύνεται.)

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Λοιπὸν ἐπῆλθες τέλος, ὦ ἐκπλήρωσις,

πατρός μεγίστου ὦ καλλίστη θύγατερ!
 Πῶς πελωρία ἡ εἰκὼν σου φαίνεται!
 Τὸ βλέμμα μόλις φθάνει ὡς τὰς χεῖράς σου·
 πλήρεις καρπῶν, στεφάνων καὶ εὐλογιῶν,
 τὰ πλούτη τοῦ Ὀλύμπου φέρουσ' εἰς τὴν γῆν.
 Ὡς ἀφθονία δώρων εἶναι γνώρισμα
 τοῦ Βασιλέως, εἰς ὃν φαίνεται μικρὸν
 ὅ,τι τοῖς ἄλλοις εἶναι θησαυρὸς, ὑμᾶς,
 Θεοὶ, γνωρίζει ἐκ τῶν δώρων σας ἡ γῆ,
 ὅσα σοφῶς, βραδέως ἐτοιμάζετε.
 Τί μᾶς συμφέρει μόνοι σεῖς γνωρίζετε·
 τὸ εὐρὺ κράτος βλέπετε τοῦ μέλλοντος,
 ὅταν ἡμῶν τὰς ὄψεις τὸ νυκτερινὸν
 καλύπτῃ νέφος. Ἀταράχως δέχεσθε
 τὰς προσευχάς μας, ὅτε τὴν ἐπίσπευσιν
 ὡς νήπιοι ζητῶμεν, πλὴν δὲν κόπτετε
 ποτὲ ἁώρως τὸν οὐράνιον καρπόν.
 Οὐαὶ δ' εἰς τὸν τολμῶτα, ἀνυπόμονος
 αὐτὸν νὰ φάγῃ ὄξυνόν, πρὸς θάνατον!
 Μὴ παριδῆτε τοῦτο τὸ εὐτύχημα
 ὃ χρόνον τόσον περιέμενον, εἰς ὃ
 τὸν νοῦν νὰ στήσω δὲν ἐτόλμων, ὡς σκιὰ
 νεκροῦ φιλτάτου νὰ παρέλθῃ, μάταιον,
 καὶ θλίψιν τριπλασίαν καταλείπόν μοι!

ΟΡΕΣΤΗΣ (προσερχόμενος)

Ὑπὲρ Πυλάδου εὐχέσθαι καὶ ὑπὲρ σοῦ;
 Μὴ τότε, τ' ὄνομά μου μὴ παρέμβαλλε.
 Τὸν ἔνοχον δὲν σῴζεις προσλαβοῦσά τον,
 καὶ τὴν ἅρὰν καὶ βλάβην συμμερίζεσαι.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἡ ἐμὴ τύχη καὶ ἡ σὴ συνδέονται.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ποσῶς. Ἄφες με μόνον, ἀσυνόδευτον,
εἰς τοὺς νεκροὺς ν' ἀπέλθω. Καὶ ἂν ἔκρυπτες
ὑπὸ τὸ κάλυμμά σου τὸν παράνομον,
τὰς ἀκοιμήτους δὲν θενὰ διέφευγεν·
ἡ σὴ δὲ παρουσία, οὐρανόπεμπτε,
δὲν τὰς διώκει, πρὸς στιγμὴν τὰς ἀπωθεῖ.
Οἱ χαλκοῖ πόδες οἱ αὐθάδεις των αὐτὸ
τὸ ἱερόν σας ἄλσος νὰ πατήσωσι
φοβοῦνται· ὅμως τοὺς ἀκούω ποῦ καὶ ποῦ
τοὺς ἀπαισίους καγχασμούς των. Κάθηνται
ὁμοίως λύκοι, δένδρον περιβάλλοντες
ἐφ' οὗ ἐσώθη ὁδοιπόρος ἀναβάς.
Σκηνοῦσιν ἔξω προσκαθήμεναι. Μικρὸν
ἂν μακρυνθῶ τοῦ ἄλσους, ἀνεγείρονται,
καὶ τοὺς τῶν κεφαλῶν των ὄφεις σείουσαι
κ' ἐγείρουνται εἰς νέφη τὸν κονίσσαλον,
τὸ θήρευμά των ἀπηνῶς διώκουσι.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ὅρέστ', ἀκούεις φίλην λέξιν παρ' ἐμοῦ;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Αὐτὴν δι' ἄλλον φύλαξον, θεοφιλῇ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἐκ Θεῶν νέα ἀνατέλλει σοι ἐλπίς.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Καπνὸν καὶ λιγνὺν βλέπω, λάμψιν πελιδνὴν
τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἰδίου, τοῦ καλοῦντός με.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Πλὴν τῆς Ἡλέκτρας ἄλλην ἔχεις ἀδελφὴν ;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Γνωστὴ ἐκείνη μόνη μ' ἦτον· τύχη τῆς
εὐμενῆς, ἥτις καθ' ἡμᾶς ἦν φοβερά,
ἀπέσπασε τὴν ἄλλην, τὴν πρωτότοκον,
ἐγκαίρως τῶν βασάνων τῆς οἰκίας μας.
Τὰς ἐρωτήσεις ἄφες. Ὑποβοηθεῖς
τὰς Ἑριννύας, αἵτινες, χαιρέκακοι
ἀποφυσσοῦν τὴν τέφραν τῆς καρδίας μου,
οὐδ' ἐπιτρέπουν, τῆς φρικτῆς πυρκαϊᾶς
τοῦ ἐμοῦ οἴκου νὰ καῶσιν ἐν ἐμοὶ
οἱ τελευταῖοι ἄνθρακες χωρὶς φλογός.
Πρέπει τὸ πῦρ των, ἀναζωπυρούμενον,
τροφὴν τὴν πίσσαν ἔχον τὴν ταρτάρειον,
ἀπαύστως τὴν καρδίαν νὰ μοὶ πυρπολῇ ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Γλυκὺ προσάγω εἰς αὐτὸ θυμίαμα.
ὦ, ἄφες τῆς ἀγάπης καθαρὰ πνοὴ
νὰ σοὶ ὀροσίση τὸ φλεγμαῖνον στήθος σου.

Ὅρέστα, φίλτατέ μου, δὲν ἀκούεις; ἢ
τῶν ἀπαισίων Θεαινῶν ἡ δίωξις
ἐξήρανε τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας σου;
Ὡς τῆς Γοργῶνος ἡ φρικώδης κεφαλὴ,
ἀπολιθοῖ τι γόητρον τὰ μέλη σου;
Φωνὴ χυθέντος τῆς μητρός σου αἵματος
ἐκ τῶν καταχθονίων ἂν πρὸς σέ βοᾷ,
τὴν τῆς ἀσπίλου εὐλογούσης ἀδελφῆς
οἱ ἐν Ὀλύμπῳ δὲν θ' ἀκούσουν ἄρωγοί;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Βοᾷ, βοᾷ! Μὲ πέμπεις εἰς τὸν ὄλεθρον;
Δαίμονα κρύπτεις ἐκδικήσεως καὶ σύ;
Τίς εἶσαι; Ἡ φωνή σου πῶς μ' ἀνακυκᾷ
παντοδυνάμως μέχρι βάθους τὴν ψυχὴν;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἐγὼ εἰμὶ, τὸ λέγει ἡ καρδιά σου·
εἰμὶ ἡ ἀδελφὴ σου Ἰφιγένεια.
Ζῶ.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Σύ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

ὦ ἀδελφέ μου!

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ἄφες, ἄπεχε!
Μὴ, σὲ προτρέπω, ἄπτου τῶν πλοκάμων μου.

Ὡς τῆς Κρεούσης ὁ χιτῶν, οὕτω κ' ἐγὼ
ἐκπέμπω φλόγας, καὶ ἀσβέστως καίουσι.
Τὸν μισητόν με ἄφες. Ὡς ὁ Ἡρακλῆς
ἐνειλιγμένος, ν' ἀποθάνω θάνατον
αἰσχύνης θέλω.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Δὲν θεν' ἀποθάνης. ὦ,
ἥσυχον λέξιν παρὰ σοῦ ἂν ἤκουον!
Τοὺς δισταγμούς μου λύσον, καὶ ἀσφάλισον
τὴν ποθουμένην εὐτυχίαν κ' εἰς ἐμέ.
Εἰς τὴν ψυχὴν μου στρέφεται τροχὸς χαρᾶς
καὶ λύπης. Φεύγω ἔντρομος τὸν ἄγνωστον,
κ' ἐντός μου πόθος μ' ἔλκει πρὸς τὸν ἀδελφόν.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Εἰς τοῦ Λυαίου εἶμαι τὸν ναόν; Λυσσᾶ
θεόληπτος κ' ἐνταῦθα ἡ ἱέρεια;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

ὦ, ἄκουσόν μου! ὦ, ἰδὲ χρονία πῶς
εἰς τὴν εὐδαιμονίαν ἡ καρδία μου
ἀνοίγεται, κ' εἰς ὅ,τι ἔχει φίλτατον
δι' ἐμέ ἔτι ἡ ζωὴ, εἰς τὴν χαρὰν
τὴν κεφαλὴν σου νὰ φιλήσω, εἰς αὐτὰς
τὰς χεῖρας νὰ σὲ σφίξω, ἅς ὥς σήμερον
εἰς τοὺς ἀνέμους τοὺς κενοὺς ἐξέτεινον.
ὦ, ἄφες, ἄφες! Ἡ Παρνάσσιος πηγὴ
δὲν ῥέ' εἰς βράχον ἀπὸ βράχου, διαυγής,
μέχρι τοῦ βάθους τῆς χρυσῆς κυλάδος τῆς,

ὥς ἀναδρύει ἐκ τοῦ στήθους μου χαρὰ,
 κ' εἰς εὐτυχίας πέλαγος ἐκτείνεται.
 Ὅρεστα, ἀδελφέ μου!

ΟΡΕΣΤΗΣ

Νύμφη εὐχαρις,
 δὲν σέ πιστεύω οὐδὲ τὰς θωπείας σου.
 Προπόλους θέλει αὐστηρὰς ἡ Ἄρτεμις,
 καὶ τὸν βεβηλωθέντα ἐκδικεῖ ναόν.
 Μακρὰν τοῦ ἐμοῦ στήθους τὸν βραχίονα!
 Ἄν θέλῃς νέον, παίζουσα, τοῦ ἔρωτος
 τὸ δῶρον νὰ τῷ δώσης τὸ γλυκύτατον,
 εἰς τὸν χρηστόν μου φίλον τὴν καρδίαν σου
 δὸς, κάλεσόν τον παρὰ σοί, ὁδῇγει τον
 πρὸς ὃ συμφέρει, ὅμως φείσθητι ἐμοῦ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

ὦ ἀδελφέ μου, σύνελθε, καὶ γνώρισον
 τὴν εὐρεθεῖσαν. Τὴν ἀδελφικὴν στοργὴν
 τὴν θεῖαν, μὴ ὑβρίζῃς, ὥς ἀλόγιστον,
 ἄνομον πόθον. ὦ! τῆς πλάνης ἴασον
 τοὺς ὀφθαλμούς σου, μὴ ἡ ἄπλετος χαρὰ
 μᾶς ἀναδείξῃ τρισαθλίους. Εἶν' ἐδῶ
 ἡ θρηνηθεῖσα ἀδελφή. Ἐκ τοῦ βωμοῦ
 ἀρπάσασά με ἡ Θεὰ, μ' ἀνέσωσεν
 ἐνταῦθα, ὅπου τὸ σεπτὸν τῆς τέμενος.
 Σὺ συνελήφθης, ὀρισθεὶς εἰς σφάγιον,
 καὶ ἀδελφὴν εὐρίσκεις τὴν ἱέρειαν.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τάλαινα, οὕτω θὰ ἰδῇ ὁ ἥλιος
τὴν τελευταίαν φρίκην τῆς οἰκίας μας!
Ποῦ εἶναι ἡ Ἥλέκτρα; Ἄς ἀπολεσθῇ
ὅπως ἡμεῖς κ' ἐκεῖνη, καὶ τὸν βίον της
μὴ παρατεῖν· εἰς θλίψεις καὶ εἰς συμφοράς.
Εἰς τὸν βωμόν σου ἄγωμεν, ἱέρεια.
Σ' ἀκολουθῶ. Ἀρχαία εἶναι παρ' ἡμῖν
τῆς ἀδελφοκτονίας ἡ συνήθεια.
Θεοὶ εὐγνωμονῶ σας, ὅτι ἄπαιδα
καὶ εὐδοκεῖτε νὰ μ' ἐξολοθρεύσητε.

(Πρὸς τὴν Ἰφιγένειαν)

Σὲ συμβουλεύω, μὴ τὸν ἥλιον πολὺ,
μὴ τοὺς ἀστέρας ἀγαπᾶς· κατάβηθι
εἰς τὸ βαθὺ τοῦ σκότους κράτος μετ' ἐμοῦ.
Καθὼς οἱ ὄφεις, οἱ εἰς θείου τέλματα
φυέντες, τοῦ ἰδίου γένους τοὺς βλαστοὺς
καὶ πολεμοῦσι καὶ καταβροχθίζουσι,
τὸ λυσσῶν γένος οὕτως ἀλληλοσφαγεῖ.
Ἀμόλυντος κατάβα, ἄπαις μετ' ἐμοῦ.
Μοὶ ρίπτεις βλέμμα ἐλεῆμον; Ἀπεχε!
Τοιοῦτο ἦν τὸ βλέμμα, δι' οὗ ἤγρευεν
ἡ Κλυταιμνήστρα τὴν καρδίαν τοῦ υἱοῦ·
ἡ χεὶρ τοῦ ὅμως κατηνέχθη φονικῇ,
καὶ ἔπεσεν ἡ μήτηρ.— Σὺ ἀνάβηθι,
ὀργίλον πνεῦμα! Ἐριννύες, ἔλθετε
ἐν κύκλῳ, νὰ ἰδῇτε τὸ φρικτότατον
τῶν θαυμάτων, ἃ παρεσκευάσατε.
Δὲν τὴν ὀπλίζει μῖσος οὐδ' ἐκδίκησις

τὴν ἀδελφὴν τὴν φίλην. Τὴν βιάζουσιν
ἄλλοι. Μὴ κλαίῃς. Εἶσαι σὺ ἀνεύθυνος.
Οὐδὲν ἐκ βρέφους, ἀδελφὴ, ἠγάπησα
ὥς σὲ θὰ μ' ἦτο ν' ἀγαπήσω δυνατόν.
Μὴ μου φεισθῇς· τὸ ξίφος γύμνωσον, αὐτὸ
τὸ στήθος σχίσον, καὶ ὁδὸν διάνοιξον
εἰς τοὺς χειμάρους τοὺς ἐντός μου ζέοντας.
(Πίπτει λειπόθυμος).

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Νὰ φέρω μόνη τόσῃ λύπῃ καὶ χαρᾷ
ἀδυνατῶ. — Ποῦ εἶσαι, ὦ Πυλάδῃ, ποῦ,
νὰ ἔλθῃς βοηθός μου, ἄνερ φίλτατε ;
(Ἐξέρχεται ζητοῦσα).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΟΡΕΣΤΗΣ

(συνελθὼν ἐκ τῆς λειποθυμίας καὶ ἐγερθεὶς).

Ἀκόμῃ ἐν, ἀκόμῃ, δός μοι δροσερόν,
δὸς ἔσχατον τῆς Λήθης τὸ ποτήριον !
Θ' ἀποπλυθῇ ταχέως ἐκ τοῦ στήθους μου
τὸ δεινὸν ἄλγος τῆς ζωῆς· τὸ πνεῦμά μου
ταχέως εἰς τὸ κύμα τῆς ὠχρᾶς πηγῆς
πρὸς σᾶς θὰ ἔλθῃ ἐν ὁμίχλῃ, ὦ σκιαί !
Τῆς γῆς ὁ πλάνης γόνος ἄφετ' εὐμενῶς
νὰ ἡσυχάσῃ εἰς τὴν ἡρεμίαν σας ! —

Ποῖον ἀκούω εἰς τοὺς κλάδους ψίθυρον ;
 Τίς εἶν' αὐτὸς ὁ βόμβος εἰς τὸ λυκαυγές ;
 Αὐτοί ! Τὸν ξένον νὰ ἰδῶσιν ἔρχονται.
 Ὁ εὐσταλὴς τίς εἶναι οὗτος ὁμιλος,
 ὥς ἡγεμόνων συνευφραινομένων, τίς ;
 Ἄνδρες, γυναῖκες, νεανία, γέροντες,
 χωροῦσιν ἐν εἰρήνῃ, οἱ ἰσόθεοι
 καὶ ὅμοιοι ἀλλήλοις. Ναὶ, εἰσὶν αὐτοί,
 οἱ πρόγονοί μου. Ὅμιλοῦντες φιλικῶς
 περιπατοῦσιν ὁ Θυέστης καὶ Ἄτρεϋς,
 κ' οἱ παῖδες πέριξ ὀλισθαίνουν παίζοντες.
 Δὲν ἐμφωλεύει ἔχθρα εἰς ὑμᾶς ; Καθὼς
 ὁ ἥλιος, ἐσβέσθη κ' ἡ ἐκδίκησις ;
 Λοιπὸν κ' ἐγὼ ἐπίσης εἰμ' εὐπρόσδεκτος·
 τολμῶ νὰ ἔμβω εἰς τὸν θίασον ὑμῶν.
 Σᾶς προσφωνεῖ, πατέρες, ὁ Ὀρέστης,
 ὁ ἔσχατος βλαστὸς τῆς γενεᾶς σας.
 Ἐθέρισε τὰ παρ' ὑμῶν σπαρέντα,
 καὶ ἄρῶν πλήρης εἰς ὑμᾶς κατῆλθεν.
 Ἄλλ' εἶν' ἐδῶ κουφότερα τά βάρη.
 Δεχθῆτέ τον, δεχθῆτε μεταξὺ σας.
 Ἄτρεϋ, τιμῶ σε, πλὴν καὶ σέ, Θυέστα.
 Ἐνταῦθα μίσος δὲν ὑπάρχει κ' ἔχθρα.
 ὦ, δείξατέ μοι πάλιν τὸν πατέρα,
 ὃν ἄπαξ εἶδον. Εἴσαι σὺ, ὦ πάτερ ;
 καὶ ὁδηγεῖς προφρόνως τὴν μητέρα ;
 Ἡ Κλυταιμνήστρα δίδει σοι τὴν χεῖρα,
 Τότε τολμᾷ ἐπίσης ὁ Ὀρέστης
 νὰ τῇ εἰπῇ· « Εἴμ' ὁ υἱός σου, μήτερ ».
 Εἴμ' ὁ υἱός σας. Κράξατέ τω « Χαῖρε »,

Ἐπὶ τῆς γῆς ἦν ἡ κραυγὴ τοῦ φόνου
ὁ ἀσπασμός τοῦ ἡμετέρου οἴκου.
Ἡ γενεὰ τοῦ παλαιοῦ Ταντάλου
τῆς νυκτὸς πέραν μόνον χαρὰν ἔχει.
Μὲ δέχεσθε ἐπιφωνοῦσαι· « Χαῖρε ».
ὦ, φέρετέ με εἰς τὸν πρόγονόν μου.
Ποῦ εἶν' ὁ γέρων ; Νὰ ἰδῶ ἐκεῖνον,
τὴν φίλην, τιμωμένην κορυφὴν του,
ἣν οἱ Θεοὶ ὁμόβουλον ἐκάλουν.
Διστάζετε, καὶ στρέφετε τὰς ὄψεις ;
Τί τοῦτο ; Ὁ ἰσόθεος μὴ πάσχει ;
Οὐαί μοι ! Οἱ πανίσχυροι, οἱ ἄνω,
ἐχάλκευσαν εἰς τὸ εὐρύ του στήθος
διὰ φρικτῶν δεσμῶν σκληρὰς βασάνους !

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΟΡΕΣΤΗΣ. ΠΥΛΛΑΔΗΣ. ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Λοιπὸν ἰδού σας, καὶ ὑμεῖς κατήλθετε ;
Λεῖπ' ἡ Ἡλέκτρα. Καλῶς ἦλθες, ἀδελφὴ.
Εἶθ' ἐν μικρῷ κ' ἐκείνην εὐμενοῦς θεοῦ
νὰ μᾶς τὴν καταπέμψη γλυκὺ τόξευμα.
Σὲ πλὴν οἰκτείρω φίλε μου ταλαίπωρε.
Ἐλθὲ, συπορευθῶμεν πρὸς τὸν Πλούτωνα,
τὸν ξενοδόχον νὰ συγχαιρετήσωμεν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἄδελφόν ζεῦγος, τὸ ἡμέρας καὶ νυκτὸς
 ἐκ τοῦ εὐρέος οὐρανοῦ τὸ γλυκὺ φῶς
 πέμπον τοῖς ζῶσιν, οὐχὶ δὲ καὶ τοῖς νεκροῖς,
 σῶσον ἡμᾶς, ὦ σῶσον, ζεῦγος ἀδελφόν!
 Τὸν ἀδελφόν σου ἀγαπᾶς, ὦ Ἄρτεμι,
 ὑπὲρ πᾶν ὅ,τι ἔχει γῆ καὶ οὐρανός,
 καὶ πρὸς τὸ φῶς του στρέφεις, ἀειπάρθενε,
 σιγηλῶ πόθῳ πάντοτε τὸ πρόσωπον.
 Μὴ συγχωρεῖς, ὁ μόνος, μόλις εὐρεθεῖς,
 ἐν ζοφερᾷ μανίᾳ νὰ νυκτοβατῇ.
 Ἄν ἤδη ἐτελέσθῃ ἡ σὴ βούλησις,
 δι' ἣν ἐνταῦθα μ' ἔκρυψας, προτίθесαι
 δ' αὐτὸν νὰ σώσῃς δι' ἐμοῦ, καὶ δι' αὐτοῦ
 ἐμέ, ὦ! λύσον τῆς ἀρᾶς σου τοὺς δεσμούς,
 τῆς σωτηρίας μὴ παρέλθῃ ὁ καιρός.

ΠΥΛΛΑΔΗΣ

Δὲν μᾶς γνωρίζεις, οὐδ' αὐτὸ τὸ ἱερὸν,
 οὐδὲ τὸ φῶς, μὴ λάμπον ἐπὶ τῶν νεκρῶν;
 Ἡ ἀδελφὴ, ὁ φίλος δὲν αἰσθάνεσαι
 εἰς τὴν ἀγκάλην ζῶντα πῶς σὲ σφίγγουσι;
 Κράτει μας· νόει πῶς δὲν εἵμεθα σκιαί.
 Ἄκουσον τῆς φωνῆς μου, πρόσχες, σύνελθε.
 Πᾶσα στιγμή σπουδαία καὶ βαρύτιμος.

Εἰς λεπτοὺς μίτους κρέματα ἡ τύχη μας,
οὓς εὖνους μοῖρα φαίνεται ὑφαίνουσα.

ΟΡΕΣΤΗΣ (τῇ Ἰφιγενείᾳ)

Μετ' ἐλαφρᾶς καρδίας τέλος ἄφες με
ἀγνήν χαρὰν ν' ἀντλήσω εἰς τὸ στήθός σου.
Θεοὶ, ὦν, φλόγας πνέουσα, ἡ δύναμις
ροφᾶ βαρέα νέφη οὐρανοπλανῆ,
καὶ ἐν ἀνέμοις κ' ἐν βρονταῖς πανευμενῶς
κατὰ χειμάρους ποθουμένου ὕετοῦ
τὰ χύνει, πλὴν ταχέως ψεύδει τῶν δειλῶν
ἀνδρῶν τὰς προσδοκίας καὶ τοὺς φόβους των,
τὴν ἑκπληξίν των μετατρέπει εἰς χαρᾶς
εὐγνώμον βλέμμα, ὅτε ἥλιος παιδρὸς
εἰς φωτεινὰς σταγόνας κατοπτρίζεται
τῶν δροσισθέντων φύλλων, ποικιλόχρους δὲ
ἡ μειδιῶσα Ἴρις ἐλαφρᾶ χειρὶ
τὴν σκέπην σχίζει τῶν ἐσχάτων νεφελῶν,
κ' ἐμὲ, εἰς τὰς ἀγκάλας φίλου, ἀδελφῆς,
τὴν εὐτυχίαν ἣν μοι δαψιλεύετε
νὰ γεύωμ' εὐγνωμόνως ἐπιτρέπετε.
Ἦδ' ἡ ἀρά μου λύεται, τὸ ἐννοῶ.
Αἱ Εὐμενίδες φεύγουσ' εἰς τὸν Τάρταρον·
τὸ βῆμά των ἀκούω· καὶ βαρύγδουποι
αἱ χαλκαῖ πύλαι πίπτουσι καὶ κλείονται.
Ἡ γῆ ἡδύπνουν ἀναδίδει ἄρωμα,
κ' εἰς τὰς εὐρείας μὲ καλεῖ ἐκτάσεις της,
γενναίας πράξεις νὰ θηρεύσω καὶ χαρὰν.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Μὴ ἀμελῶμεν τοῦ καιροῦ. Εἶναι βραχύς.
 Ὅ ἄνεμος, κοιλαίνων τὰ ἱστία μας,
 ἅς φέρῃ τὴν χαρὰν μας εἰς τὸν Ὀλυμπόν.
 Σκέψις καὶ πρᾶξις ἀπαιτεῖται σύντονος.

—

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ (μόνη)

Ἐὰν οἱ ἀθάνατοι
εἰς γηγενῇ ἐπικλώθωσι
τύρβας τοῦ βίου,
κ' ἐξ ἀποτόμου μετάπτωσιν
ἐξ εὐφροσύνης εἰς θλίψιν
κ' εἰς χαρὰν ἐκ τῆς θλίψεως,
εἴτε πλησίον τῆς πόλεως
ἢ εἰς τὰς ξένας ἀκτὰς
πρὸς ἄρωγὴν ἐν κινδύνοις
παρασκευάζουσι τούτῳ.
Φίλον ἡσυχου θυμοῦ,
εὐλογεῖτε, Θεοὶ, τὸν Πυλάδην μας
καὶ πᾶσαν τοῦ ἐπίσης ἐπιχείρησιν.
Ἔχ' εἰς τὰς μάχας νεαρὸν βραχίονα,
καὶ λάμπον βλέμμα γέροντος εἰς τὰς βουλὰς,
διότι ἡ ψυχὴ τοῦ ἡσυχος, τηρεῖ
ἀγίαν ἡρεμίαν, ἀνεξάντλητον,
καὶ εἰς θορυβουμένους ἐκ τοῦ βάθους τῆς
συμβολῆς φέρει καὶ βοήθειαν. Ἐμὲ

ἐκ τῆς ἀγκάλῃς μ' ἤρπασε τοῦ ἀδελφοῦ,
ὃν ἔβλεπον καὶ πάλιν, καὶ μ' ἐφαίνετο
ἡ εὐτυχία ὄναρ, καὶ δὲν ἔπαυον
αὐτὸν εἰς τὴν ἀγκάλῃν σφίγγουσα, χωρὶς
νὰ βλέπω τοὺς κινδύνους ἐνεδρεύοντας.
Πρὸς τὴν ἀκτὴν ἀπῆλθον, ἐκτελέσοντες
τὴν πρόθεσίν των, ὅπου οἱ ἐταῖροί των
μετὰ τοῦ πλοίου ἐντὸς ὄρμων κρύπτονται,
καραδοκοῦντες σύνθημα. Ἐκεῖνοι δὲ
μ' ἐδίδαξαν ὁποῖον λόγον συνετὸν
θεν' ἀντιτάξω εἰς τὸν Ἄνακτα, ἐὰν
ζητῶν τὸ θυμὰ ἐπιμείνῃ. Βλέπω, φεῦ!
ὅτι ὡς βρέφος πρέπει νὰ μὲ ὁδηγοῦν.
Δὲν ἐδιδάχθην δόλον καὶ ὑπόκρισιν.
Οὐαὶ, οὐαὶ τοῦ ψεύδους! Δὲν ἐλευθεροῖ
ἡμῶν τὸ στήθος ὅπως ἡ ἀλήθεια.
Οὐχὶ παρηγορίαν ἐξ αὐτοῦ ἀντλεῖ,
ἀλλ' ἀγωνίαν ὁ κρυπτῶς χαλκεύων το.
Αὐτοῦ τὸ βέλος τοξευθὲν, ὑπὸ χειρὸς
στρέφεται θείας κατὰ τοῦ τοξεύσαντος.
Φροντὶς μετὰ φροντίδα τὴν καρδίαν μου
δονεῖ. Τὸν ἀδελφόν μου ἴσως Ἑριννὺς
ἀγρία πάλιν κατὰ τὸ παράλιον
τὸ μὴ ὠσιωμένον νὰ κατέλαβε.
Μὴ ἀνακαλυφθῶσι; Δὲν μοὶ φαίνεται
ἐνόπλους πῶς ἀκούω; — Ἰδού. Ἐρχεται
τοῦ Βασιλέως ἄγγελος ταχυπορῶν.
Τὸ πνεῦμά μου θολοῦται, ἡ καρδία μου
κτυπᾷ, ὁπότεν βλέπω κατὰ πρόσωπον
ἐκεῖνον εἰς ὃν μέλλω ψεύδη νὰ εἰπῶ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. ΑΡΚΑΣ

ΑΡΚΑΣ

Τάχυνον τὴν θυσίαν, ὦ ἱέρεια.
Ὁ Βασιλεὺς προσμένει, σπεύδει δ' ὁ λαός.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἐπλήρουν τὸ καθήκον καὶ τὴν προσταγὴν,
ὅπότε ἔπῃλθε κώλυμ' ἀπροσδόκητον
ἐμοῦ ἐν μέσῳ καὶ τῆς ἐκτελέσεως.

ΑΡΚΑΣ

Τὸ δόγμα τί κωλύει τὸ βασιλικόν;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Σύμπτωσις ὅλως ἀνεξάρτητος ἡμῶν.

ΑΡΚΑΣ

Ἀλλὰ τίς αὕτη; Λέγε νὰ τῷ τὴν εἰπῶ.
Τὸν θάνατον τῶν δύο ἀπεφάσισεν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Οἱ Θεοὶ δ' ἔτι δὲν τὸν ἀπεφάσισαν.
Ὁ εἷς αὐτῶν, ὁ πρῶτος, φέρει ἐνοχὴν
αἵματος, ὅπερ ἔχυσε, συγγενικοῦ.
Αἱ ἐριννύες τὸν καταδιώκουσι,

κ' ἐν τῷ τεμένει ἔτι τὸν κατέλαβεν
 ἢ φρικτὴ νόσος, βεβηλοῦσα τὸν ναόν.
 Δι' ὃ καὶ σπεύδω μετὰ τῶν παρθένων μου
 πρὸν τὴν ἀκτὴν, τὸ θεῖον βρέχουσ' ἄγαλμα
 εἰς τὸ δροσόεν κῦμα τὸ θαλάσσιον,
 μυστηριώδη νὰ τελέσω ἀγνισμόν.
 Οὐδεὶς μὴ συνταράξῃ τὸ μυστήριον!

ΑΡΚΑΣ

Ν' ἀγγείλω σπεύδω τοῦτο εἰς τὸν Ἄνακτα
 τὸ κώλυμα τὸ νέον· μὴ ἐνάρχου δὲ
 τοῦ ἱεροῦ σου ἔργου πρὶν σ' ἐπιτραπῇ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Τῇ ἱερείᾳ τοῦτο ἐναπόκειται.

ΑΡΚΑΣ

Τὸ ἔκτακτον ἄς μάθῃ καὶ ὁ Βασιλεύς.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Οὐδὲν ἀλλάσσει συμβουλή ἢ προσταγή.

ΑΡΚΑΣ

Ὁ ἄρχων ἐρωτᾶται καὶ εἰς πρόσχημα.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Μὴ ἐπιμένῃς. Χρέος ἔχω ν' ἀρνηθῶ.

ΑΡΚΑΣ

Μὴ τὸ καλὸν ἀρνεῖσαι, τὸ ὠφέλιμον.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἐνδίδω, νὰ ταχύνης ἂν ὑπόσχησαι.

ΑΡΚΑΣ

Εἰς τὸ στρατόπεδόν του τρέχω τάχιστα,
καὶ τάχιστα σοὶ φέρω τὴν ἀπόκρισιν·
ὦ! ἀγγελίαν ἂν τῷ ἔφερον χρηστήν,
τὰς νῦν μερίμνας πάσας διαλύουσιν!
Πιστῆς καρδίας συμβουλήν δὲν ἤκουσας.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Προθύμως ὅ,τι ἐδυνάμην ἔπραξα.

ΑΡΚΑΣ

Εἶν' ἐν καιρῷ ἀκόμη. Φρόνημ' ἄλλαξον.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Δὲν εἶναι τοῦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν μας.

ΑΡΚΑΣ

Ἀδύνατον νομίζεις τὸ ἐπίπονον.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ὅ,τι ποθεῖς, ἐκεῖνο δυνατὸν φρονεῖς.

ΑΡΚΑΣ

Καὶ εἰς τοιοῦτο τόλμημ' ἀποδύεσαι;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Τὸ πᾶν εἰς χεῖρας κατεθέμην τῶν Θεῶν.

ΑΡΚΑΣ

Ἄλλ' ἀνθρωπίνως τοὺς ἀνθρώπους σώζουσι.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἄρκει τὸ νεῦμα νὰ μαντεύωμεν αὐτῶν.

ΑΡΚΑΣ

Τὸ πᾶν, σοὶ λέγω, ἐξαρτᾶται ἀπὸ σοῦ.
 Τοῦ Βασιλέως ἀναβράζων ὁ θυμὸς
 τὸν θάνατον τοῖς ξένοις ἐπεκρέμασεν.
 Ὁ στρατὸς εἶχεν ἀπομάθει πρὸ πολλοῦ
 σκληρὰς θυσίας, τελετὰς αἱματηράς·
 καὶ πολλοὶ, ὅσους τύχη ἔφερεν ἐχθρὰ
 εἰς ἀκτὰς ξένας, ἐκ ψυχῆς ἡσθάνθησαν
 πόσον εἰς ξένον καὶ περιπλανώμενον
 ἐν χώρ' ἀγνώστῃ θεία ἡ συνάντησις
 φαιδροῦ προσώπου ἀνθρωπίνου φαίνεται.
 Μὴ ἀποτρέπεις ἀφ' ἡμῶν ὁ δύνασαι.
 Εὐκόλως τελειόνεις ὅ,τι ἤρχισας·
 διότι ἡ πραότης, ἡ ἐξ οὐρανοῦ
 ἐν ἀνθρωπίνῃ καταβαίνουσα μορφῇ,
 ταχύτερον ἰδρύει θρόνον οὐδαμοῦ
 ἢ ὅπου λαὸς νέος, ἄγριος, τραχὺς,
 πλήρης ζωῆς, ἰσχύος, θάρρους, ἐαυτῷ
 ἐγκαταλελειμμένος κ' εἰς προαίσθησιν
 περίφοβον, τὰ ἄχθη φέρει τῆς ζωῆς,

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Μή μου συγκίνει τὴν ψυχὴν, ἀδυνατῶν
νὰ τὴν κινήσης κατὰ βούλησιν.

ΑΡΚΑΣ

Καιρὸς
ἐν ὅσῳ εἶναι, κόπων δὲν φειδόμεθα·
τὰς χρηστὰς λέξεις ἐπαναλαμβάνομεν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Κόπους εἰς σέ, καὶ θλίψεις φέρεις εἰς ἐμέ·
ἀμφοτέρω ματαίως· δι' ὃ ἄφες με.

ΑΡΚΑΣ

Καλῶ τὰς θλίψεις μάλιστα εἰς ἀρωγὴν·
διότι εἰσὶ φίλοι καὶ εὐθύβουλοι.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Εἰς τὴν ψυχὴν μου ἄρχουσι πανίσχυροι,
πλὴν δὲν νικῶσι τὴν ἀποστροφὴν αὐτῆς.

ΑΡΚΑΣ

Ψυχὴ ὡραία δῶρον ἀποστρέφεται
εὐεργεσίας, ὃ προσφέρει εὐγενής;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ναὶ, παρὰ πρέπον ἂν ὁ εὐγενὴς ζητῇ
ἐμέ, καὶ ὅχι τὴν εὐγνωμοσύνην μου.

ΑΡΚΑΣ

Ὅστις δὲν ἔχει πρόθυμον τὴν πρόθεσιν,
εὐρίσκει λόγους πάντοτε ὑπεκφυγῆς.
Τῷ ἡγεμόνι θὰ εἰπῶ τὰ τρέχοντα.
ὦ! ἡ ψυχὴ σου ἂν σοὶ ὑπενθύμιζε
πόσον ἐκεῖνος προσηνέχθη εὐγενῶς
πρὸς σέ, ἀφ' οὗ ἀφίχθης, μέχρι σήμερον!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ (μόνη)

Οἱ λόγοι τούτου τοῦ ἀνδρὸς αἰσθάνομαι
ἐν οὐκ εὐθέτῳ χρόνῳ πῶς μοι ἔτρεψαν
ἐξαίφνης τὴν καρδίαν. Εἰμὶ ἔντρομος.
Καθὼς τὸ κύμα, αὖξοντος τοῦ ρεύματος
τοὺς βράχους κατακλύζει ὅσοι αἴρονται
ὑπὲρ τὴν παραλίαν ἄμμον, χεῖμαρος
χαρᾶς καὶ τὴν ψυχὴν μου ἐπλημμύρησεν.
Εἰς τὰς ἀγκάλας εἶχον τὸ ἀνέφικτον.
Ἐφαίνεται ὥς ἂν νέφος πάλιν ἐπ' ἐμέ
κατῆλθε, καὶ ἂν πέραν μ' ἔφερε τῆς γῆς,
κοιμίζον με εἰς ὕπνον ὡς τὸν στέφαντα
τοὺς νέους μου κροτάφους, ὅταν τῆς Θεᾶς
μ' ἔσωσεν ὁ βραχίων. Μόνος πανσθενῶς
ὁ ἀδελφὸς ἐπλήρου τὴν καρδίαν μου.
Τοῦ φίλου μόνην ἤκουσα τὴν συμβουλήν,

καὶ νὰ τοὺς σώσω ἣν ὁ μόνος πόθος μου.
 Ὡς εἰς κρημνοὺς ἐρήμου νήσου πρόθυμος
 τὰ νῶτά του ὁ ναύτης στρέφει, ἄφηνον
 κ' ἐγὼ ἐπίσης τὴν Ταυρίδα. Τοῦ πιστοῦ
 ἀνδρὸς ἐκείνου ἡ φωνὴ μ' ἀφύπνισε,
 μ' ἐνθύμισεν ἀνθρώπους ὅτι κ' εἰς αὐτὴν
 ἀφήνω. Δὶς τὸν δόλον τώρα τὸν μισῶ.—
 Ἡρέμει, ὦ ψυχὴ μου! Εἰς τὸν δισταγμὸν,
 εἰς τὴν ἀμφιβολίαν παραδίδεσαι;
 Τῆς σῆς ἐρήμου παραιτεῖς τὴν στερεάν·
 ἐπὶ τοῦ πλοίου, κύματ' αἰκίνητα
 θενὰ σὲ φέρουν, καὶ θὰ βλέπης ἔντρομος
 θολὸν τὸν κόσμον περὶ σέ, ἀγνώριστον.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. ΠΥΛΑΔΗΣ.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Ποῦ εἶν' ἐκείνη; διὰ λόγου σπεύδοντος
 νὰ τῇ ἀγγείλω τὰ τῆς σωτηρίας μας;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἴδου ἐγώ· μερίμνης πλήρης προσδοκῶ
 παρηγορίαν οἷαν ἐπαγγέλλεσαι.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Ὁ ἀδελφὸς ἰάθη. Τὴν ἀνιέρων

ἄκτῃν, ἄμμον καὶ βράχους, περιήλθομεν
φαιδρῶς λαλοῦντες. Δὲν παρετηρήσαμεν
ὅτι ὀπίσω ἔμεινε τὸ τέμενος.

Εἰς τοὺς ιούλους τῆς καλῆς του κεφαλῆς
ἄκτινοβόλος τῆς νεότητος ἢ φλόξ
ἔθαλλε, καὶ τὸ βλέμμα τὸ νοῆμόν του
ἔλαμπ' ἐλπίζον καὶ θαρρόυν, καὶ εἰς χαρὰν
ἠνοίγετο κ' εἰς πόθον ἢ καρδία του
τὴν σώτειράν του νὰ ἐκσώσῃ σέ, κ' ἐμέ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ὡλογημένος ἔσο, καὶ τὰ χεῖλη σου
τὰ φέροντά μοι εὐαγγέλια χαρᾶς
ποτέ μὴ διανοίξῃ λύπης στεναγμός.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Φέρω καὶ ἄλλα, ἐπειδὴ ὡς ἡγεμῶν
ἢ εὐτυχία ἔρχεται μετ' ὀπαδῶν.
Καὶ τοὺς ἐταίρους, καὶ αὐτοὺς τοὺς εὔρομεν.
Ἐντὸς σπηλάδος ἔκρυπτον τὸ πλοῖόν των,
κ' ἐκάθηντο ἐν θλίψει περιμένοντες.
Τὸν ἀδελφόν σου εἶδον· ἀλαλάζοντες
ἠγέρθησαν· δεήσεις τῷ ἀπέτειναν
νὰ ἐπισπεύσῃ τοῦ ἀπόπλου τὴν στιγμὴν.
Ποθοῦσ' αἱ χεῖρες πρὸς τὰς κώπας φέρονται,
κ' ἠκούσθη ψιθυρίζων ὁ ἀπόγαιως
ὡς τὰς καλὰς του πτέρυγας ἐξέτεινεν.
Ἄς μὴ ἀργῶμεν. Φέρε με εἰς τὸν ναόν,
ἵνα πατήσω τὸν οὐδὸν τοῦ ἱεροῦ,
κ' ἐγγίσω εὐσεβάστως τὸν σκοπὸν ἡμῶν.

Ἄρκῳ καὶ μόνος τῆς Θεᾶς τὸ εἶδωλον
ν' ἀκοχομίσω ἐπὶ ὤμων στιβάρων.
Ἐπιθυμῶ τὸ ἄχθος τὸ παμπόθητον.

(Ταῦτα λέγων χωρεῖ πρὸς τὸν ναόν, μὴ ἰδὼν ὅτι ἡ
Ἰφιγένεια δὲν τὸν παρακολουθεῖ. Τέλος μεταστρέφεται.)

Ἰστασαι καὶ διστάζεις! — Λέγε. — Σιωπᾶς;
Τεταραγμένη φαίνεσαι. Ἀνθίσταται
συμφορὰ νέα εἰς τὴν εὐτυχίαν μας;
Εἰπὲ τὸν λόγον ὃν συνεφωνήσαμεν
ἂν πρὸς τὸν Βασιλέα τὸν ἐμήνυσας.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ναί, φίλε ἄνερ. Θὰ μ' ἐπιτιμήσης πλήν.
Ἡ ὄψις σου μοὶ εἶναι σιγῶν ἔλεγχος.
Τοῦ Βασιλέως ἦλθε πρὸς με ἄγγελος,
καὶ αὐτῷ εἶπον ὅ,τι μ' ὑπηγόρευσας.
Ὡς ἐκπλαγεὶς ἐφάνη, καὶ ἀπήτησε
νὰ ἐξαγγείλῃ πρῶτον εἰς τὸν Ἄνακτα
τὴν ἀσυνήθη τελετὴν, καὶ προσταγὰς
νὰ λάβῃ. Τὸν προσμένω ὅ,τι τάχιστα.

ΠΥΛΑΔΗΣ

ὦ, φεῦ! Ἐκ νέου αἰωρεῖται κίνδυνος
ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς μας. Εἰς τὸ δίκαιον
τῆς ἱερείας τί δὲν ἐνείλίσσεσο;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Δὲν τὸ μετεχειρίσθην ὡς ἐνείλιγμα
ποτέ.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Καὶ οὕτω, καθαρὰ ψυχῇ, καὶ σέ
καὶ ἡμᾶς θέλεις καταστρέψει. Διατί
καὶ τοῦτο δὲν προεῖδον; δὲν σ' ἐδίδαξα
καὶ ταύτην ν' ἀποφύγῃς τὴν ἀξίωσιν;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἐμέ καὶ μόνην ἔλεγξον. Πῶς εἶν' ἐμὸν
αἰσθάνομαι τὸ σφάλμα. Ἄλλ' ἀδύνατον
μ' ἦν ν' ἀπαντήσω ἄλλως πρὸς τὸν συνετῶς
ζητοῦντα καὶ σπουδαίως ὅ,τι δίκαιον
αὕτῃ μου ἡ καρδία ἀναγνώριζεν.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Ὁ κίνδυνος δεινοῦται· ἀλλ' ἀπόγνωσις
ἡμᾶς μὴ καταλάβῃ, καὶ ἀσύνετος
σπουδὴ μὴ μᾶς προδώσῃ. Τὴν ἐπιστροφὴν
περίμεινον ἡσυχῶς τοῦ ἀγγέλου του,
καὶ, ὅ,τι φέρει, ἔμμενε ἀκλόνητος·
διότι ἔργον εἶναι ἡ κατάγνωσις
τῆς ἱερείας καὶ οὐχὶ τοῦ ἄνακτος.
Ἄν δὲ τὸν ξένον ἀπαιτήσῃ νὰ ἰδῇ
τὸν ὑπὸ τῆς μανίας κατεχόμενον,
σὺ μὴ ἐνδώσῃς, καὶ εἰπὲ εἰς τὸν ναὸν
πῶς μᾶς φυλάττεις ἀμφοτέρους αὐστηρῶς.
Δὸς ἡμῖν οὕτως ἄνεσιν, τὸν θησαυρὸν,
τὸ θεῖον ἔδος, ὃ λαὸς ἀνάξιος,
τραχὺς κατέχει, κλέψαντες νὰ φύγωμεν.
Ἀρίστους πέμπει ὁ Ἀπόλλων οἰωνοὺς,

καὶ πρὶν ἡμεῖς τὸν ὄρον ἐκπληρώσωμεν,
ἐκπληροῖ θείως τὴν ὑπόσχεσιν αὐτός.
Ἰάθῃ ὁ Ὀρέστης· εἶν' ἐλεύθερος!
ὦ! φέρετέ τον, φέρετέ μας, ἄνεμοι,
πρὸς τὴν πετρώδη νῆσον τοῦ Θεοῦ ἐκεῖ,
κ' ἐκεῖθεν εἰς Μυκῆνας, ν' ἀναζήσωσι,
καὶ ἐκ τῆς τέφρας τῆς σβεστῆς τῶν ἐστιῶν
ν' ἀναστηθῶσιν οἱ πατῶοί των Θεοὶ,
καὶ νὰ φωτίσῃ πῦρ λαμπρὸν τοὺς οἴκους των!

(τῇ Ἰφιγενείᾳ·)

Ἡ χεὶρ σου θέλει πρώτη μύρα εἰς αὐτοὺς
προχύσει ἐκ φιάλης ὀλοχρύσου. Σὺ
εἰς τὰς φλιάς των εὐλογίαν καὶ ζωὴν
θα φέρῃς πάλιν· σὺ θα λύσῃς τὴν ἄραν,
ἀνθοστεφῇ κοσμοῦσα τὴν ζωὴν τῶν σῶν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Σ' ἀκούω, φίλε, κ' ἡ ψυχὴ μου τρέπεται —
ὥς τρέπεται τὸ ἄνθος πρὸς τὸν ἥλιον, —
ἅμα τὴν θίξῃ ἡ ἀκτὶς τῶν λόγων σου,
πρὸς τὴν παρηγορίαν. Τί πολύτιμος
ὁ λόγος τοῦ παρόντος φίλου, ὁ σαφής!
Ἐλλείπ' ἡ οὐρανία δύναμις αὐτοῦ
ἀπὸ τοῦ βίον ἔρημον διάγοντος,
ὅστις ἐνδίδει ἀθορύβως, ἐπειδὴ
βραδέως ὠριμάζει εἰς τὸ στήθος του
ἀπόφασις καὶ σκέψις· ἀναπτύσσει δὲ
αὐτὰς παρὼν ἐταῖρος εὐχερέστατα.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Χαῖρε. Ν' ἀπέλθω πρέπει πρὸς τοὺς φίλους μου,
νὰ τοὺς καθησυχάσω περιμένοντας.

Ὡς δ' ἐπιστρέψω, εἰς τοὺς θάμνους θὰ κρυφθῶ
τῶν πέριξ βράχων, προσδοκῶν τὸ νεῦμά σου. —
Σκέπτεσαι; Αἶφνης τὸ φαιδρόν σου μέτωπον
ἀχλὺς βαρυθυμίας συνεκάλυψε!

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Σύγγνωθι. Ὅπως ἄραια τὸν ἥλιον
σκιάζουν νέφη, οὕτω φόβος αἴρεται
εἰς τὴν ψυχὴν μου ἐλαφρὸς, καὶ μέριμνα.

ΠΥΛΑΔΗΣ

ὦ, μὴ φοβοῦ! Ὁ φόβος καὶ ὁ κίνδυνος
συνωμοτοῦσι· δόλι' εἰσὶ σύμμαχοι.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Εὐγενῇ ὅμως θεωρῶ τὴν μέριμναν
τὴν ἀποτρέπουσάν με πρὸς τὸν ἄνακτα,
τὸν δεύτερον πατέρα, ψεῦδος καὶ κλοπὴν
νὰ κακουργήσω.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Φεύγεις τὸν φονεύοντα
τὸν ἀδελφόν σου.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἦτον εὐεργέτης μου.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Ὁ κύπτων εἰς ἀνάγκην δὲν ἀγνωμονεῖ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἀγνωμονεῖ, ἀνάγκη πλὴν τὸν δικαιοῖ.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Καὶ σὲ βεβαίως πρὸ ἀνθρώπων καὶ Θεῶν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἄφεςιν δὲν μοὶ δίδει ἡ καρδία μου.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Ἡ ὑπὲρ μέτρον αὕτη αὐστηρότης της
κεκαλυμμένη εἶν' ὑπερηφάνεια.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Δὲν ἐξετάζω, ἀλλ' ἀπλῶς αἰσθάνομαι.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Ἐὰν ὀρθῶς, θὰ πρέπει νὰ τιμᾷς σαυτήν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Χαίρ' ἡ καρδία μόνον ὅταν ἄσπιλος.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Καὶ σὺ τοιαύτη ἔμεινες εἰς τὸν ναόν.
Τὴν πρὸς ἡμᾶς καὶ ἄλλους αὐστηρότητα
μετριωτέραν μᾶς διδάσκει ἡ ζωή.

κ' εἰς σέ ἐπίσης. Ἐχει αὖτ' ἡ γενεὰ
τοσοῦτον θαυμασίαν τὴν διάπλασιν,
τοσοῦτον εἶναι συναφῆς, περίπλοκος,
ὥστε οὐδεὶς νὰ μένη ἢ καθ' ἑαυτὸν
ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ ἄγνός καὶ ἄμικτος.
Οὐδ' ἐσμέν ἄλλως δικασταὶ ἡμῶν αὐτῶν.
Τὸν δρόμον του βαδίζων πρέπει ἕκαστος
νὰ βλέπη ποῦ βαδίζει. Τοῦτο χρέος του.
Ὅρθῳς σπανίως ἐκτιμᾷ ὁ ἄνθρωπος
τὰ πεπραγμένα, τὰ πραττόμενα ποτέ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Σχεδὸν μὲ καταπείθεις εἰς τὴν γνώμην σου.

ΠΥΛΛΑΔΗΣ

Πειθοῦς ἀνάγκη εἰς τὰ ἀναπόδραστα;
Ὅδός ὑπάρχει μία, σέ, τὸν ἀδελφὸν
νὰ σώσης, κ' ἓνα φίλον· κ' ἔχεις δισταγμούς;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἄφες με νὰ διστάζω. Μ' ἤσυχον ψυχὴν
ἀδίκημα τοιοῦτο δὲν θὰ ἔπραττες
εὐεργεσίαν ἀποδίδων, οὐδὲ σύ.

ΠΥΛΛΑΔΗΣ

Ἄλλ' ἂν καταστραφῶμεν, συνειδήσεως
θὰ ὑπομένης ἔλεγχον ἀπέλπιδα.
Πῶς δὲν ἠθίσθης εἰς ζημίας προφανές,
ἄφ' οὗ ἄρνεισαι πρὸς ὀλέθρου ἐκφυγὴν
νὰ θυσιάσης ἓνα λόγον καὶ ψευδῆ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

ὦ! Ἀνδρικήν καρδίαν ἐὰν ἔτρεφον,
καρδίαν ἦτις, μελετῶσα τόλμημα,
πρὸς πᾶσαν φωνὴν ἄλλην κλείεται κωφή!

ΠΥΛΛΑΔΗΣ

Μάτην ἀρνεῖσαι. Τῆς ἀνάγκης σιδηρᾶ
ἡ χεὶρ, προστάζει. Ἐμβριθὲς τὸ νεῦμά της,
ὑψιστος ἔστι νόμος· καὶ Θεοὶ αὐτῷ
πεύθονται. Ἀρχεὶ ἐν σιγῇ ἡ ἄβουλος
τῆς αἰωνίας εἰμαρμένης ἀδελφή.
Ὅ,τι ἐκείνη ἐπιβάλλει, φέρε το·
ὅ,τι προστάζει, πράττε. Περὶ τῶν λοιπῶν
γνωρίζεις.— Ἐπιστρέφω τάχιστα,
παρὰ τῆς ἱερᾶς σου νὰ δεχθῶ χειρὸς
τῆς σωτηρίας τὴν σφραγίδα τὴν καλήν.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ (μόνη)

Νὰ τὸν ἀκολουθήσω πρέπει. Κίνδυνος
ἀπειλεῖ μέγας τοὺς ἐμούς. Πλὴν φεῦ! κ' ἐμοῦ
αὐτῆς ἡ τύχη δεινῶν φόβων μὲ πληροῖ.
ὦ! τῆς χρηστῆς ἐλπίδος θὰ παραιτηθῶ,
ἣν ἐν μονήρει βίῳ κρυπτὴν ἔτρεφον;
Ἔστ' αἰωνία ἡ ἀρά; Οὐδέποτε

θ' ἀνεγεθῆ ἔκ νέου αὖτ' ἡ γενεὰ
 ἐν εὐλογίᾳ; Ἄν τὰ πάντα φθίνωσι
 καὶ ἀπαυδῶσιν, εὐτυχία, δύναιμις
 τῆς ζωῆς, μόνη ἄφθιτος εἶν' ἡ ἀρά;
 Μάτην ἐλπίζω τῆς οἰκίας μου μακρὰν
 ἐνταῦθ' ἀφ' οὗ ἐσώθην, πῶς θὰ μοι δοθῇ
 τὴν κεκηλιδωμένην στέγην μας ποτὲ
 χειρὶ ν' ἀγνίσω καὶ καρδίᾳ καθαρᾷ;
 Μόλις ἐκ νόσου στυγηρᾶς ὁ ἀδελφὸς
 ἰάθη θαυμασίως εἰς τὸν κόλπον μου,
 μόλις ἡ ναῦς προσπλέει ἡ παμπόθητος
 εἰς τῆς πατρίδος νὰ μὲ φέρῃ τὰς ἀκτὰς,
 καὶ ἡ ἀνάγκη, σιδηρόχειρ καὶ κωφή,
 διπλοῦν μοι ἐπιβάλλει ἔγκλημα, κλοπὴν
 τοῦ πανσεβάστου, ἐμπεπιστευμένου μοι,
 τοῦ ἱεροῦ εἰδώλου, κ' ἐξαπάτησιν
 τοῦ σώσαντός με ἐκ θανάτου καὶ δεινῶν.
 ὦ! μὴ εἰς τὴν ψυχὴν μου ἀγανάκτησις
 βλαστήσῃ τῶν Τιτάνων καὶ τῶν παλαιῶν
 Θεῶν· τὸ στήθος τοῦτο μίσους καθ' ὑμῶν
 βαθέως μὴ σπαράξῃ γύψ, Ὀλύμπιοι!
 Σεῖς σώσατέ με, καὶ προσέτι σώσατε
 ἀγνὸν ἐντός μου τὸ σεπτὸν σας εἶδωλον.
 Ἀρχαῖον ἄσμα εἰς τὰ ὠτά μου ἤχεῖ.—
 Τὸ εἶχον λησμονήσει, οὐχὶ ἄκουσα.—
 Τὸ ἄσμα, ὃ αἱ Μοῖραι ἄγρι' ἔψαλλον
 ὅτε τοῦ θρόνου ἔπεσεν ὁ Τάνταλος.
 Μετὰ τοῦ φίλου ἔπασχον τοῦ εὐγενοῦς.
 Ἦσαν ὀργίλαι, καὶ φρικτὸν τὸ μέλος των·
 εἰς ἡμᾶς βρέφη ἡ τροφὸς τὸ ἔψαλλε,

καὶ εἰς τὴν μνήμην ἤδη μ' ἐπ' ἀνέρχεται.

Τοὺς Θεοὺς ἅς φοβῆται
τῶν μερόπων τὸ γένος.

Ἡ αἰίδιος χεὶρ των
ἰσχὺν φέρει καὶ κράτος,
καὶ διέπει αὐτῶν

τὰς ἡνίας ὥς βούλεται.

Ὅν δ' ὕψοῦσιν, ἐκεῖνος
ἅς φοβῆτ' ἔτι μᾶλλον.

Ὑπὲρ βράχους καὶ νέφη
ἐστρωμέν' εἰςὶ θρόνοι
καὶ κατὰ χρυσοὶ τράπεζαι.

Ὅταν αἶρηται ἔρις,
ἐν αἰσχύν' οἱ ἀπόβλητοι
ἀσεβεῖς δαιτυμόνες
καταπίπτουσ' εἰς σκότη,
καὶ προσμένουν ματαίως,
δεδεμέν' εἰς τὴν ἄβυσσον
τὴν δικαίαν των κρίσιν.

Ἄλλ' ἐκεῖν' εἰς παγχρύσους
εὐωχοῦνται τραπέζας
κ' ἐορτὰς αἰωνίας.

Ἀπὸ ὕψους εἰς ὕψος
τῶν βουνῶν βηματίζουσι,
καὶ τὰ βάραθρα κάτω
νεφελώδη τοῖς πέμπουσιν,
ὥς θυσίας θυμίαμα,
τὴν πνοήν τῶν Τιτάνων.

Συνεχῶς οἱ πανίσχυροι
ἐκ γενῶν ἀποστρέφουσιν

εὐλογούσας τὰς ὄψεις,
καὶ ἄρνοῦνται νὰ βλέπωσιν
εἰς μορφὰς ἀπογόνων
ἐπιζῶν τὸ ὁμοίωμα
τῶν πρὶν φίλων πατέρων.
Ταῦτα ψάλλουν αἱ μοῖραι.
Ὁ ἐξόριστος γέρων
ἐν σπηλαίοις τ' ἀκούει,
ἐνθυμεῖται υἱοὺς καὶ ἐγγόνους,
καὶ κινεῖ πολὺν κεφαλὴν.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΘΟΑΣ. ΑΡΚΑΣ.

ΑΡΚΑΣ

Ἄμηναν ὦν τὸ λέγω, ὅτι ἄγνοῶ
πρὸς ποῦ νὰ στρέψω πρέπει τὴν ὑπόνοιαν.
Φυγὴν νὰ μηχανῶνται οἱ αἰχμάλωτοι;
Νὰ εἶναι βοηθός των ἡ ἰέρεια;
Εἰς κρυπτὸν ὄρμον λόγος περιάδεται
πῶς ἴσταται που τὸ ἐκείνους εἰς ἡμᾶς
χομίσαν πλοῖον. Ἡ μανία τοῦ ἀνδρός,
ὁ ἀγνισμός, προφάσεις ὀσιοφανεῖς
ἀναβολῶν, καλοῦσι τὴν ὑπόνοιαν,
καὶ προφυλάξεις μᾶς ὑπαγορεύουσιν.

ΘΟΑΣ

Εὐθύς ἐνταῦθα κάλει τὴν ἰέρειαν·
τὴν ἀκτὴν πᾶσαν ἔπειτ' ἀνιχνεύσατε
ἐκ τοῦ ἀκρωτηρίου μέχρι τοῦ ναοῦ,
φεισθέντες μόνων τῶν μυχῶν τῶν ἱερῶν.
Θέσατ' ἐνέδρας ἵνα τοὺς συλλάβῃτε.
Κρατήσατέ τους ὅπου ἂν τοὺς εὔρητε.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΘΟΑΣ (μένος)

Δεινῶς ἐντός μου μεταπίπτει ὁ θυμός·
ἐπ' αὐτὴν πρῶτον, ἣν ἐτίμων ἱερὰν,
κ' ἐπ' ἐμὲ πάλιν, οὗ ἡ ἐπιείκεια
ἢ ἥπιος, προδότιν τὴν ἀνέθρεψεν.
Εἰς τὴν δουλείαν ἄριστα ἐθίζεται
κ' ὑποταγὴν μανθάνει ὁ στερούμενος
ἐλευθερίας πάσης. Τῶν προγόνων μου
εἰς τὰς τραχείας χεῖρας ἐὰν ἔπιπτε,
καὶ τὴν ὁσίαν ἂν ἀπέφευγεν ὀργὴν,
χαρὰ τῆς θᾶ τῇ ἦτο μόνη νὰ σωθῇ,
θὰ ἠὺγνωμόνει εἰς τὴν εὖνουν τύχην τῆς,
κ' εἰς τὸν βωμὸν τὸ ξένον αἶμα χύνουσα,
καθῆκον τὴν ἀνάγκην θὰ ἐνόμιζε.
Κινεῖ ἐντός τῆς ἡδ' ἡ ἀγαθότης μου
αὐθάδεις πόθους. Μετ' ἐμοῦ νὰ συνδεθῇ
τὸ ἥλπισα ματαίως. Ἦδὴ σκέπτεται
ἰδιορρύθμους τύχας. Κολακεῖαί τῆς
μ' ἔθελξαν τὴν καρδίαν. Ἀνθιστάμενον
μὲ βλέπει τώρα εἰς αὐτάς, καὶ τὴν ὁδὸν
νὰ διανοίξῃ δι' ἀπάτης προσπαθεῖ.
Τὴν ἀγαθότητά μου φρονεῖ κτῆμά τῆς.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. ΘΟΑΣ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Μ' ἐζήτησας. Ἐνταῦθα τί σε ἔφερε;

ΘΟΑΣ

Εἰπέ μοι, τὴν θυσίαν πῶς ἀνέστειλας;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Σαφῶς εἰς τὸν Ἀρκάδα ἤγγειλα τὸ πᾶν.

ΘΟΑΣ

Πλὴν νὰ τ' ἀκούσω ἤθελον καὶ παρὰ σοῦ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Καιρὸν πρὸς σκέψιν ἡ Θεὰ σοὶ χορηγεῖ.

ΘΟΑΣ

Φαίνεται νὰ συμφέρῃ ὁ καιρὸς κ' εἰς σέ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Δὲν ἔπρεπε νὰ ἔλθῃς, εἰς ὠμότητα
ἐὰν ἀπесκληρύνθῃ ἡ καρδιά σου.

Μονάρχης, ὅστις ἀπαιτεῖ ἀπάνθρωπα,
εὕρισκει δούλους, ἀντ' εὐνοίας καὶ μισθοῦ

νὰ μερισθῶσι τὴν ἄρὰν τοῦ ἔργου του,
αὐτοῦ δ' ἡ παρουσία μένει ἄσπιλος.
Ἐν σκοτεινῇ νεφέλῃ φόνον μελετᾷ,
οἱ δ' ἄγγελοί του φοβεράν καταστροφὴν
ἐπὶ τὸ θῦμα φέρουσι τὸ δύσμοιρον·
ὁ δ' αἰωρεῖται εἰς τὰ ὕψη του, Θεὸς
ἀπρόσιτος ἐν μέσῳ τῶν τρικυμιῶν.

ΘΟΑΣ

Ἄγριον ἄσμα ἐκ χειλέων ἱερῶν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Θυγάτηρ τοῦ Ἀτρείδου, ὅχ' ἰέρεια
εἰμί. Τὸν λόγον τῆς ἀγνώστου ἤκουες,
κ' εἰς τὴν ἡγεμονίδα δίδεις προσταγὰς;
Οὐχί. Ὡς βρέφος ἔμαθον ὑποταγὴν
εἰς τοὺς γονεῖς μου, κ' ἔπειτα εἰς τοὺς Θεοὺς,
καὶ ὡς ἐλευθερίαν τὴν εὐπείθειαν
ἐκθύμως ἐξετίμων· ἀλλ' εἰς προσταγὴν
ἀνδρὸς νὰ κλίνω, καὶ εἰς λόγον τὸν τραχὺν,
οὐδ' ἐκεῖ τότε, οὐδ' ἐνταῦθα ἔμαθον.

ΘΟΑΣ

Προστάζει νόμος παλαιός, οὐχὶ ἐγώ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Προθύμως εἰς τοὺς νόμους καταφεύγομεν,
ἂν ὑπηρέται τῶν παθῶν μας γίνωνται.
Ἄλλος δὲ νόμος ὁμιλεῖ ἐντὸς ἐμοῦ,

ἀντίστασιν διδάσκων, ἀρχαιότερος
νόμος, καθ' ὃν πᾶς ξένος ἱερός ἐστίν.

ΘΟΑΣ

Ὑπὲρ τῶν αἰχμαλώτων φαίνεται πολλή
ἢ μέριμνά σου. Ἐν τῇ συγκινήσει σου
τοῦ πρώτου ἐπελάθου ὅρου τῶν φρενῶν,
τοῦ μὴ διερεθίζειν τοὺς ἰσχύοντας.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Σιγῶ ἢ λέγω, νὰ ἐξεύρης δύνασαι
τί ἔχω εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου.
Πῇπως ὁμοίας τύχης ἢ ἀνάμνησις
δὲν ἀναλύει τὴν ψυχὴν εἰς ἔλεος;
Πολλῷ δὴ μᾶλλον τὴν ἐμήν! Βλέπω ἐμὲ
ἐν αὐτοῖς. Οὕτως ἔτρεμον πρὸ τοῦ βωμοῦ.
Γονυπετοῦσα, πρόωρον ἐπρόσμενον
θανάτου ἐπισήμου τραῦμα. Ἦρθ' ἡ μάχαιρα
τὸ στήθος μου νὰ σχίσῃ, πλήρες ὃν ζωῆς.
Ἐντός μου ἐδονεῖτο φρίκης στρόβιλος.
Κατέπεσ' ἄπνους, καὶ — σωθεῖς' ἀνέβλεψα.
Εἰς ἡμᾶς ὅ,τι δαψιλεύουσ' οἱ Θεοὶ
κ' ἡμεῖς εἰς δυστυχουντας δὲν τ' ὀφείλομεν;
Νὰ μ' ἀναγκάσῃς θέλεις, σὺ, γνωρίζων με;

ΘΟΑΣ

Ὅχι ὁ ἄρχων, σ' ἀναγκάζ' ἡ θέσις σου.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἀπεχε, καὶ τὴν βίαν μὴ καλλώπιζε,

ἐπαγομένην εἰς γυναῖκ' ἀδύνατον.
 Ἄλλ' ἐγεννήθην ἐλευθέρα, ὡς ἀνὴρ.
 Ἀπέναντί σου ἂν τοῦ Ἀγαμέμνονος
 τὸν υἱὸν εἶχες, καὶ ἀπήτεις ἄτοπα,
 θὰ εἶχ' ἐκεῖνος ξίφος καὶ βραχίονα
 νὰ προασπίσῃ ὅ,τι δίκαιον φρονεῖ.
 Ἐγὼ δὲν ἔχω εἰμὴ λόγους· κ' εὐγενὴς
 ἀνὴρ τὸν λόγον σέβεται τῆς γυναικός.

ΘΟΑΣ

Ὑπὲρ τὸ ξίφος τὸν τιμῶ τοῦ ἀδελφοῦ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Τῶν ὅπλων εἶν' ἡ τύχη εὐμετάβλητος.
 Οὐδεὶς ἐχέφρων τὸν ἐχθρὸν καταφρονεῖ.
 Ἡ φύσις δὲν ἀφῆκεν ἀβοήθητον
 κατὰ τραχείας προσβολῆς τὸν ἀσθενῆ.
 Μάνθάνει δόλους, ἀγαπᾷ τεχνάσματα,
 ὑποχωρεῖ, βραδύνει, ὡς ν' ἀπαλλαγῇ.
 Ὑβρις τοιαύτην προκαλεῖ ἀντίστασιν.

ΘΟΑΣ

Πλὴν ματαιοῖ τοὺς δόλους ἡ περίσκεψις.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἦν καθαρὰ καρδίᾳ δὲν χρειάζεται.

ΘΟΑΣ

Καταδικάζεις ἀκουσίως σεαυτήν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἄν πῶς παλαίει ἡ ψυχὴ μου ἔβλεπες
 ὅπως τὴν μοῖραν ἀποσεῖσῃ τὴν κακὴν
 θαρρόντως, ἥτις κατ' αὐτῆς ἐπέρχεται!
 Ἀπέναντί σου εἰμὶ ἄοπλος λοιπόν.
 Τὴν ἱκεσίαν ἀποκρούεις τὴν καλὴν,
 τὸν γλυκὺν κλάδον τὸν εἰς χεῖρας γυναικὸς
 ἐστομωμένου ξίφους ἰσχυρώτερον;
 Πρὸς ὑπεράσπισίν μου τί μοι λείπεται;
 Νὰ ἱκετεύσω διὰ θαῦμα τὴν Θεάν;
 Εἰς τὴν ψυχὴν μου δὲν ὑπάρχει δύναμις;

ΘΟΑΣ

Πολὺ ὑπὲρ τῶν ξένων, ὅπως φαίνεται,
 μεριμνᾷς. Τίνες, λέγέ μοι, εἰσὶν αὐτοὶ,
 οἵτινες τόσον συγκινοῦν τὴν φρένα σου;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Εἰσὶ — νομίζω — φαίνονται μοι Ἕλληνες.

ΘΟΑΣ

Συμπατριῶται, καὶ εἰς τὴν καρδίαν σου
 καλὴν εἰκόνα νόστου ἀνενέωσαν;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ (μετὰ μικρὰν σιωπὴν)

Ὁ ἀνὴρ μόνος ἔχει τὸ δικαίωμα
 τῶν ἀνηκούστων ἔργων; καὶ τὰδύνατα
 ἐγκλείει μόνον μέγα στῆθος ἥρωος;
 Τί ἐστὶ μέγα; Τί ἐγείρει τὴν ψυχὴν

καὶ τὴν ταραττει, ὅσον ἢ διήγησις
ἐπιτυχίας ἀπιθάνων πράξεων
καὶ τολμημάτων; Μόνος μὴ φημίζεται
ὁ ἐν νυκτὶ εἰσδύων εἰς τὸν ἐχθρικὸν
στρατὸν, καὶ ὡς λυσσῶσα ἐπινέμεται
φλόξ κοιμωμένους κ' ἐξυπνῶντας, μέχρῃ οὐ
τραπείς ὑπὸ τοῦ πλήθους, φεύγ' εἰς ἐχθρικοὺς
πηδῆσας ἵππους, συναρπάσας λάφυρα;
ὅστις ἐγκαταλείπων ἀσφαλεῖς ὁδοὺς,
εἰς δάση καὶ εἰς ὄρη περιφέρεται,
ληστῶν τὴν χώραν ἀπαλλάττων εὐθαρσῶς;
Καὶ οὐδὲν μένει δι' ἡμᾶς; Πρέπ' ἢ γυνὴ
τὸ ἔμφυτόν της ν' ἀπολέσῃ δίκαιον;
νὰ εἶν' ἀγρία κατ' ἀγρίων, Ἀμαζῶν
τὰ ὅπλ' ἀμφισβητοῦσα εἰς ὑμᾶς; δεσμὰ,
πιέσεις δι' αἱμάτων ἀποκρούουσα;
Εἰς τὴν ψυχὴν μου τόλμημα ἐγκυμονῶ.
Ἄν ἀποτύχη, ἐμαυτὴν θὰ ἐγκαλῶ,
καὶ συμφοραὶ μεγάλαι θὰ προκύψωσιν.
Ἄλλ' ἀποθέτω τοῦτο εἰς τὰ γόνατα
ὑμῶν. Ἄν εἴσθε, ὡς τιμᾶσθε, ἀληθεῖς,
ἢ ἀρωγὴ σας ἅς τὸ δείξῃ. Δι' ἐμοῦ
δοξάσατε ὑψοῦντες τὴν ἀλήθειαν! —
Ναὶ, ἄκουσόν το, Βασιλεῦ. Χαλκεύεται
ἀπάτη. Δὲν ὑπάρχουν οἱ αἰχμάλωτοι
μὴ τοὺς ζητῆς. Ἀπῆλθον τοὺς ἐταίρους των
νὰ εὗρουν, καὶ τὸ πλοῖον, κατὰ τὴν ἀκτὴν.
Ὁ πρῶτος, ὃν ἢ νόσος κατεμάστισε
καὶ μετὰ ταῦτ' ἀφῆκεν, ὁ Ὀρέστης ἦν,
ὁ ἀδελφός μου· φίλος δ' ἐπιστήθιος

ὁ ἄλλος, ὃς Πυλάδης ὀνομάζεται.
 Ἐνταῦθα ὁ Ἀπόλλων τοὺς ἐξέπεμψεν
 ἐκ Δελφῶν, θείαν δίδων ἐντολὴν αὐτοῖς
 ν' ἀρπάσωσι τὸ ἔδος τῆς Ἀρτέμιδος,
 καὶ νὰ κομίσωσ' εἰς αὐτὸν τὴν ἀδελφὴν,
 ἀνθ' ὧν τῷ μητροκτόνῳ, ὃν διώκουσιν
 αἱ Ἑριννύες, τιμωροὶ τοῦ αἵματος,
 ἀπαλλαγὴν τῆς νόσου ἐπαγγέλλεται.
 Ἴδου, παρέδων εἰς τὰς χεῖρας σου ἡμᾶς,
 τοὺς δύο μόνους γόνους τῶν Τανταλίδων.
 Κατάστρεψόν μας, — ἐὰν πρέπη.

ΘΟΑΣ

Καὶ φρονεῖς

ὁ βάρβαρος, ὁ Σκύθης, ὅτι τὴν φωνὴν
 τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀνθρωπότητος
 θ' ἀκούσῃ, ἣν ὁ Ἕλλην, ὁ Ἀτρεὺς ποτὲ
 παρήκουσεν;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἀκούει αὐτὴν ἕκαστος,
 εἰς κλίμ' ἃν ἐγεννήθη οἷον δήποτε,
 ὁ εἰς ὃν ῥέουν ἀκολύτως, καθαρῶς
 διὰ τοῦ στήθους τῆς ζωῆς τὰ νάματα.—
 Σιγῶν, ὦ Ἄναξ, τί ἐπιφυλάττεις μοι;
 Θάνατον; τότε πρώτην φόνευσόν ἐμέ·
 διότι ἤδη, ὅτε πᾶσα ἔλειψεν
 ἐλπίς πρὸς σωτηρίαν, βλέπω καθαρῶς
 εἰς τίν' ἀπερισκέπτως κ' ἐκ προθέσεως
 βυθὸν κινδύνων τοὺς φιλτάτους ἔρριψα.

Ἐμπρός μου δεδεμένους, φεῦ! θὰ τοὺς ἰδῶ!
 Ποῖον θὰ ρίψω βλέμμ' ἀποχαιρετισμοῦ
 ἐπὶ τὸν ἀδελφόν μου, ὃν ἐφόνευσα;
 ὦ! ν' ἀποβλέψω θά μοι εἶν' ἀδύνατον
 εἰς τοὺς φιλτάτους ὀφθαλμούς του τοῦ λοιποῦ.

ΘΟΑΣ

Ἄ! Οἱ ἀπατεῶνες ἐμυθούργησαν
 τοιαῦτα; κ' εἰς τοῦ δόλου τὸ μηχανήμα
 τὴν εὐπιστόν σε καὶ τὴν ἀκοινώνητον
 συνέλαβον;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

ὦ! ὄχι· ὄχι, Βασιλεῦ.
 Ἐγὼ μὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀπατηθῶ,
 ἀλλ' εἰσὶν οὗτοι φιλαλήθεις καὶ πιστοί.
 Ἐὰν τοὺς εὖρης ἄλλως, φόνευσον αὐτοὺς,
 κ' ἐξόρισόν με εἰς τινὰ περίβρεκτον
 σκόπελον, τιμωρῶν με τῆς ἀνοίας μου.
 Ἀνίσως ὅμως ὁ αἰὲ ποθούμενος
 ἐκεῖνος εἶναι ἀδελφός μου, ἄφες μας
 τότε, καὶ ἔσο εὖνους πρὸς τοὺς δύω μας,
 ὥς πρὸς ἐμὲ ὑπῆρξας. Θῦμα ἔπεσε
 τῆς γυναικός του ὁ πατήρ μου, τοῦ δ' υἱοῦ
 ἐκείνη· ἡ δ' ἐσχάτη μένουσα ἐλπίς
 τοῦ οἴκου τοῦ Ἀτρείδου μόνος εἶν' αὐτός.
 Ἄφες ἀγνῇ καρδίᾳ καὶ ἀγνῇ χειρὶ
 ν' ἀπέλθω καὶ ν' ἀγνίσω τὴν οἰκίαν μας.
 Τὸν λόγον τήρει. Μοὶ ὠρκίσθης ἄλλοτε,
 ἂν ποτε νόστου ἀφορμὴ μ' ἐδίδετο,

νὰ μὲ ἀφήσης. Ἴδου σήμερον αὐτή.
 Καθὼς ὁ ιδιώτης, δὲν ὑπόσχεται
 ὁ Βασιλεὺς ματαίως, ἔν' ἀπαλλαγῇ
 τοῦ πρὸ ποδῶν αἰτοῦντος, οὐδ' ἐγκρίνει τι
 ἐφ' ὑποθέσει ἣν φρονεῖ ἀπίθανον.
 Αἰσθάνεται τὸ ὕψος τῆς ἀξίας του
 ὅτ' εὐτυχίαν δίδ' εἰς τοὺς προσμένοντας.

ΘΟΑΣ

Ὅργιλος, ὅπως ἀμυνόμενον τὸ πῦρ
 τὸ ὕδωρ, τὸν ἐχθρόν του, σίζον πολεμεῖ,
 καὶ ὁ θυμὸς ἐντός μου ἐξανίσταται
 πρὸς ἕκαστόν σου λόγον.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἄφες χάρις σου
 νὰ μοὶ προσλάβῃ, ὥς τὸ φῶς τὸ ἱερὸν
 τοῦ θυσιαστηρίου εἰς τὸ ἄδυτον,
 ἐν εὐλογίαις κ' ἐν εὐγνώμονι χαρᾷ!

ΘΟΑΣ

Ποσάκις αὕτη ἡ φωνὴ μ' ἐπράυνε!

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

ὦ! δὸς τὴν χεῖρα εἰς εἰρήνης ἔνδειξιν.

ΘΟΑΣ

Πολὺ ζητεῖς νὰ λάβῃς ἐν βραχεῖ καιρῷ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἡ εὐποιΐα μακρὰν σκέψιν δὲν ζητεῖ.

ΘΟΑΣ

Πολλήν. Γεννᾶται τὸ κακὸν ἐκ τοῦ καλοῦ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Εἰς κακὸν τρέπει τὸ καλὸν ὁ δισταγμός.
Μὴ σκέπτου, καὶ χορήγει ὡς αἰσθάνεσαι.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΟΡΕΣΤΗΣ

(ἔνοπλος, καὶ οἱ ἄνωτέρω).

ΟΡΕΣΤΗΣ (πρὸς τὰ παρασκήνια).

Διπλοῦτε τὰς δυνάμεις. Ῥίπτετε αὐτοὺς
ὀπίσω. Εἰς τὸ πλῆθος μὴ ἐνδίδετε.
Μέχρι τοῦ πλοίου εἰς τὴν ἀδελφὴν κ' ἐμὲ
ἀνοίξατε τὸν δρόμον. Ἐπροδόθημεν!

(τῇ Ἰφιγενείᾳ, μὴ βλέπων τὸν Βασιλέα).

Ἐλθέ. Ὀλίγαι μένουν πρὸς φυγὴν στιγμαί.

(Βλέπων τὸν Βασιλέα).

ΘΟΑΣ (θέτων τὴν χεῖρα εἰς τὸ ξίφος)

Οὐδεὶς ἐμπρός μου φέρει ἀτιμώρητος
γυμνὸν τὸ ξίφος.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Φόνος καὶ ὀργή
μὴ βεβηλώσῃ τῆς Θεᾶς τὸ ἱερόν.
Τοῖς ὀπαδοῖς σας ἀποχὴν προστάξατε.
Ἡ ἀδελφὴ τὸ λέγει, ἡ ἱέρεια.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τίς εἶν' ὁ ἀπειλῶν μας;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Σέβου ἐν αὐτῷ
τὸν Βασιλέα, δεύτερον πατέρα μου.
Συγγνώμην, ἀδελφέ μου· ἀλλ' ἡ υἱικὴ
καρδία πᾶσαν ἔθηκε τὴν τύχην μας
εἰς χεῖράς του. Τῷ εἶπον τοὺς σκοποὺς ὑμῶν,
κ' ἐκ προδοσίας τὴν ψυχὴν μου ἔσωσα.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Καὶ τὸν ἀπόπλουν ἐπιτρέπ' εἰρηνικῶς;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Δὲν θ' ἀπαντήσω στίλβοντος τοῦ ξίφους σου.

ΟΡΕΣΤΗΣ (ἐπιστρέφων τὸ ξίφος τοῦ εἰς τὴν θήκην)

Ἴδου, τὸ βλέπεις, σ' ὑπακούω· λάλησον.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οἱ ἄνωτέρω. ΠΥΛΑΔΗΣ, καὶ μετ' ὀλίγον

ΑΡΚΑΣ

(ἄμφότεροι ξιφήρεις).

ΠΥΛΑΔΗΣ

Μὴ χρονοτρίβει. Μόλις ἂν ἀντέχωσιν
ἐξηντλημένοι οἱ ἡμέτεροι. Χωροῦν
πρὸς τὴν ἄκτὴν βραδέως ὑπενδίδοντες.
Τίς ἡγεμόνων συνδιάλεξις ἐδώ!
Ἡ σεβασμία κεφαλὴ τοῦ ἄνακτος!

ΑΡΚΑΣ

Ἡρέμως, ὅπως σοὶ ἀρμόζει, Βασιλεῦ,
πρὸ τῶν ἐχθρῶν σου ἴστασαι. Παιδεύεται
ἀνυπερθέτως τούτων ἡ αὐθάδεια.
Ὑποχωροῦσι κ' ἔχομεν τὸ πλοῖόν των.
Εἶπε κ' ἐπυρπολήθη.

ΘΟΑΣ

Εὐθὺς ἄπελθε!
Διάταξον νὰ παύσουν. Μὴ τις τὸν ἐχθρὸν
βλάβῃ, ἐν ὅσῳ συνδιαλεγόμεθα.
(ὁ Ἄρκας ἀπέρχεται).

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τὸ δέχομαι. ὦ φίλε, ἄπελθε καὶ σύ·

τοὺς ἡμετέρους σύναξον. Προσμείνατε
ὁποῖον τέλος οἱ Θεοὶ μᾶς ὥρισαν.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ. ΘΟΑΣ. ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Καθησυχάσατέ με πρὶν ἀρχίσσητε.
Ἔριν φοβοῦμαι, ἂν δὲν κλίνης, Βασιλεῦ,
τὸ οὖς εἰς τοῦ δικαίου πράως τὴν φωνήν,
σὺ δ', ἀδελφέ μου, ἂν δὲν θέσης χαλκινὸν
εἰς τὰς ὀρμὰς τῆς νέας ἡλικίας σου.

ΘΟΑΣ

Ἀναχαιτίζω τὴν ὀργήν, ὥς εὐπρεπὲς
εἶν' εἰς τὸ γῆρας. Τίς ἀπόδειξις, εἰπέ,
πῶς υἱὸς εἶσαι σὺ τοῦ Ἀγαμέμνονος,
καὶ ἀδελφός της;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Εἶν' αὐτὸ τὸ ξίφος του,
δι' οὗ τῆς Τροίας τοὺς ἀνδρείους ἔκτεινεν.
Ἐκ τῶν χειρῶν λαβὼν το τοῦ φονέως του,
ἠὺχθήθην ὅπως τὴν τοῦ εὐρυάνακτος
τόλμην, ἀνδρείαν, τύχην, ὅμως θάνατον
ἐκείνου κρείττω, μοὶ παράσχωσ' οἱ Θεοί.
Ἐκλεξον ἓνα τῶν ἀνδρειοτέρων σας·

ἀπέναντί μου τάξον ἔνοπλον αὐτόν.
 Ὅπου ἐκτρέφει ἥρωας ἡ γῆ, οὐδεὶς
 ξένος αἰτῶν τοιαῦτα ἀπορρίπτεται.

ΘΟΑΣ

Ἐδὼ δὲν δίδ' εἰς ξένους τὸ προνόμιον
 ἀρχαῖον ἔθος.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τότε ἄς ἀρχίσωμεν
 τὸ ἔθος τοῦτο ἀπὸ τοῦδε, σὺ κ' ἐγώ.
 Εὐγενεῖς πράξεις τῶν ἀρχόντων ὁ λαὸς
 μιμεῖται, καὶ εἰς νόμους τὰς καθιεροῖ.
 Οὐχὶ δὲ μόνον ὑπὲρ σωτηρίας μου,
 κ' ὑπὲρ τῶν ξενων, ξένος ὢν, θ' ἀγωνισθῶ.
 Ἄν πέσω, ἐδικάσθη δι' ἐμοῦ αὐτῶν
 ἡ τύχη· ἂν νικήσω, τότε τὴν ἀκτὴν
 μήποτε ξένος ἐπιβῇ, χωρὶς γλυκὺ
 ἀγάπης βλέμμα νὰ τὸν ὑποδέχεται,
 κ' ἐντεῦθεν ν' ἀποπλέη παρηγορηθεῖς.

ΘΟΑΣ

Ἀνάξιος, ὦ νέε, δὲν μοὶ φαίνεσαι
 τῶν οὖς προγόνους λέγεις, ἐγκαυχώμενος.
 Πολυπληθεῖς ἀνδρεῖοι ἅμα κ' εὐγενεῖς
 μ' ἀκολουθοῦσι· πλὴν κ' ἐγὼ ἀκόμ' εἰμὶ
 εἰς ἡλικίαν νὰ μετρῶμαι πρὸς ἐχθρούς.
 Νὰ σ' ἀπαντήσω ἔνοπλος, εἴμ' ἕτοιμος.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ποσῶς. Τῆς αἱματώδους ἐπιδείξεως
 δὲν εἶν' ἀνάγκη, Βασιλεῦ. Μὴ ξίφη, μή.
 Ἐμέ, τὴν ἐμὴν τύχην ἐνθυμήθητι.
 Ναί, ἀπαθανατίζει πόλεμος ὀξύς
 τὸν ἄνδρα. Πίπτει; ἄσματα τὸν ψάλλουσι·
 τὰ δάκρυα τῆς χήρας πλὴν, τῶν ὀρφανῶν,
 τὰ ρέοντ' ἀενάως, οἱ ἐπίγονοι
 δὲν τὰ μετροῦσι, καὶ σιγῶσ' οἱ ποιηταὶ
 περὶ παγκλαύστων καὶ νυκτῶν καὶ ἡμερῶν,
 καθ' ἃς ψυχὴ πενθοῦσα τὸν οἰχόμενον
 ἀφαρπασθέντα φίλον εἰς ἐπιστροφὴν
 ν' ἀνακαλέσῃ μάτην ἀναλίσκεται.
 Ἐγὼ αὐτὴ ἐπείσθην μεριμνήσασα
 ὅτι ληστοῦ ἀπάτη δὲν μὲ ἀποσπᾷ
 ἐξ ἀσφαλοῦς ἀσύλου, ἵνα ρίψῃ με
 εἰς τὴν δουλείαν. Ἀκριβῶς ἠρώτησα,
 ἠρεύνησα τὰ πάντα, τοῖς ἐζήτησα
 σημεῖα, καὶ ἐπείσθη ἡ καρδιά μου.
 Ἴδὲ, ἐνταῦθα ἔχ' ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ
 τριάστερον σημεῖον, ὃ ἐκ γενετῆς
 παρετηρήθη εἰς αὐτὸν, κ' ἠρμήνευσαν
 οἱ ἱερεῖς ὡς δεῖγμα ὅτι δι' αὐτῆς
 δεινόν τι θέλει πράξει. Ἔτι πείθει με
 ἡ οὐλὴ αὕτη τῶν ὀφρύων μεταξύ.
 Ὅτε ἦν βρέφος, ζωηρὰ ὡς πάντοτε,
 ἀπρόσεκτος, ἀφῆκεν ἡ Ἥλέκτρ' αὐτὸν
 νὰ πέσῃ, καὶ εἰς τρίπουν τότ' ἐκτύπησεν.
 Ἐκεῖνος εἶναι· καὶ τὴν ὁμοιότητα

πρὸς τὸν πατέρα, τοὺς παλμοὺς τοῦ στήθους μου
νὰ σ' ἀναφέρω πρέπει πρὸς ἀπόδειξιν;

ΘΟΑΣ

Καὶ ἂν ἀμφιβολίαν πᾶσαν ἔλυες,
καὶ ἂν ἐντός μου τὴν ὀργὴν κατέστελλον,
ν' ἀποφασίσουν πάλιν θενὰ ἔπρεπε
τὰ ὄπλα. Ἡ εἰρήνη εἶν' ἀνέφικτος.
Ἦλθον ἐκεῖνοι, — σὺ αὐτὴ τ' ὁμολογεῖς, —
ν' ἀρπάσωσι τὸ θεῖον ἄγαλμα. Φρονεῖς
ὅτι ἀδιαφόρως θενὰ τ' ἀνεχθῶ;
Ὁ Ἕλληन στρέφει βλέμμα πλεονεκτικὸν
εἰς τῶν βαρβάρων συνεχῶς τοὺς θησαυροὺς,
ἵππους, παρθένους, ἢ τὸ δέρας τὸ χρυσοῦν.
Εὐτυχῶς ὁμῶς πάντοτε δὲν ἔφερον
τὰ λάφυρα τῆς βίας καὶ τοῦ δόλου των.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Μὴ μᾶς χωρίζη, Βασιλεῖ, τὸ ἄγαλμα.
Γνωρίζω τώρα τὴν ἀπάτην ἣν Θεὸς
περὶ τὴν κεφαλὴν μας συνεπύκνωσεν,
ὁπότε ἐζήτουν συμβουλήν, ἀπαλλαγὴν
τῶν Ἑριννύων, τῆς διώξεως αὐτῶν,
καὶ ὁ Θεὸς ἐνταῦθα μ' ἔπεμψεν, εἰπών·
« Τὴν ἀδελφὴν ἂν φέρῃς ἐκ τοῦ ἱεροῦ
« τοῦ ἐν Ταυρίδι, ὅπου μένει ἄκουσα,
« εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπελύθης τῆς ἀρχῆς ».
Τὴν ἀδελφὴν ἐνόουν τοῦ Ἀπόλλωνος

λέγοντος ταῦτα· ἀλλ' αὐτὸς ἐνόει σέ.
 Ἡ αὖστηρὰ ἐλύθη πέδη, κ' εἰς τοὺς σούς
 σὺ ἀπεδόθης, ἱερά! Μὲ ἤγγισας
 καὶ ἱατρεύθην. Εἰς τοὺς φίλους κόλπους σου
 γαμφώνυχος ἡ νόσος μὲ κατέλαβε
 τὸ τελευταῖον, κ' ἔσεισε τὸν μυελὸν
 αὐτῶν μου τῶν ὀστέων· εἶτα δ' ἔφυγεν
 ὡς ὄφεις εἰς τὸν ἄδην. Ἦδη διὰ σοῦ
 τὸ εὐρὺ βλέπω πάλιν τῆς ἡμέρας φῶς.
 Τῆς Θεᾶς τώρα ἡ βουλή προσλάμπει μοι
 λαμπρὰ, ὠραία! Ὡς εἰκόνα ἱερὰν
 εἰς ἣν προσδέει τύχας πόλεως Θεῶν
 μυστηριώδης λόγος, σὲ ἀφήρπασε
 τοῦ οἴκου ἡ προστάτις, κ' ἐπεφύλαξεν
 ἐντὸς ὀσίας σιωπῆς, ὅπως σωθῇ
 ὁ ἀδελφός σου διὰ σοῦ κ' οἱ σὺν αὐτῷ.
 Ἀπολεσθεῖσα ἐκ τῆς γῆς ἐφαίνετο
 ἡ σωτηρία· μᾶς τὴν φέρεις ὅμως σύ.
 Παράδος τῇ εἰρήνῃ τὴν καρδίαν σου,
 ὦ Ἄναξ. Μὴ κωλύης τὴν ἐξάγνισιν
 αὐτὴ τοῦ οἴκου νὰ τελέσῃ τοῦ πατρὸς,
 εἰς τὰς στοάς του νὰ μὲ φέρῃ καθαρὰς
 καὶ νὰ μοὶ δώσῃ τὸ ἀρχαῖον στέμμα μας.
 Ἦν εὐλογίαν σ' ἔφερεν ἀντάμειψον·
 τὸ πρῶτον δίκαιόν μου ἀναγνώρισον.
 Βία καὶ δόλος, τῶν ἀνδρῶν ἡ εὐκλεια,
 ὑπὸ τοῦ φιλαλήθους στόματος αὐτῆς,
 τῆς εὐγενοῦς καρδίας, κατησχύνθησαν,
 κ' ἐμπιστοσύνη καθαρὰ καὶ ὑϊκὴ
 πρὸς γενναίφρυν' ἄνδρα ἀνταμείβεται.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Τί ὑπεσχέθης ἐνθυμήθητι. Αὐτὸς
ὁ εὐθύς λόγος, ὁ πιστὸς, τὴν φρένα σου
ἄς θίξῃ. ὦ! ἰδέ μας! Εἶναι σπάνιαι
αἱ ἀφορμαὶ πρὸς πρᾶξιν οὕτως εὐγενῇ.
Δὲν θ' ἀρνηθῇς· ταχέως συγκατάνευσον.

ΘΟΑΣ

Ἀπέλθετε.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Μὴ οὕτως· ὄχι, Βασιλεῦ!
Ὅργίλον δὲν σ' ἀφήνω ἀνευλόγητος.
ὦ! μὴ μᾶς ἐξορίζῃς. Ἄς δεθῇ δεσμὸς
ξενίας μεταξύ μας. Οὕτω μένομεν
ἀχώριστοι. Ὡς φίλος μ' ἦτον ὁ πατήρ
πολύτιμος· ἐπίσης μ' εἶσαι φίλτατος,
κ' ἐρρίζωμένον μένει τοῦτο ἐν ἐμοί.
Ἄν τοῦ λαοῦ σου καὶ ὁ ἔσχατός ποτε
μ' ἐπαναφέρῃ εἰς τὰ ὦτα τῆς φωνῆς
τὸν γνωστὸν τόνον, ὃν ἐδὼ συνήθισα,
τὸ ἔνδυμά σας εἰς ἐπαίτην ἂν ἰδῶ,
ὥς Θεὸν τοῦτον θὰ τὸν ὑποδέχωμαι,
θενὰ τῷ στρώσω μόνη μου τὴν κλίνην του,
ἔδραν πλησίον θὰ τῷ στήνῳ τοῦ πυρὸς,

καὶ περὶ σοῦ καὶ μόνου θὰ τὸν ἐρωτῶ.
 Ἄς σ' ἀποδώσουν οἱ Θεοὶ τῶν ἔργων σου,
 τῆς ἀγαθότητός σου ἄξιον μισθόν.
 Χαῖρε. ὦ, στράφου πρὸς ἡμᾶς, καὶ χωρισμοῦ
 ἡπίαν λέξιν κ' εὐμενῇ ἀπόδος μοι,
 καὶ θὰ κοιλαίνῃ τότε τὰ ἱστία μας
 ἢ αὖρα γλυκυτέρα, καὶ τὰ δάκρυα
 τοῦ χωρισμοῦ τὸν πόνον θὰ πραύνωσι.
 Χαῖρε, καὶ δὸς τὴν χεῖρα εἰς ἐχέγγυον,
 εἰς δεῖγμα τῆς φιλίας τῆς ἀρχαίας μας.

ΘΟΑΣ

Χαίρετε !

ΤΕΛΟΣ.